

4455. Ой стрілю із левора понад Романію,
Будь здорова, біла дівко, іду у Росію.
Ей, пішли у Росію цімборики мої,
Та лишили тим мадярам постоли гумові.

4456. Втечу собі до Росії на широке поле,
Та полишу мадярщину, най Гортія коле.
На високій полонині зеленіє паша,
Та я піду у Росію, бо Росія наша.

4457. Та летіла ластовочка, загубила перце,
Пішов любко у Росію, замкло мі ся серце.

4458. Пішли хлопці у Росію та й через груночки,
За хлопцями заберуться і наші дівочки.

4459. Через гори високії потятком полечу,
Та я з своїм легіником у Росію втечу.

4460. Йдеш, миленький, у Росію, бери мя з собою,
Хай не плачуть чорні очі, милий, за тобою.

4461. Ой нема то краю, краю, над ту Україну,
Коби мені погуляти хоч одну годину.
Коби мені погуляти, побачити Київ,
Не жаль би мі умирати, хоч ще й не посивів.

4462. Утікали з Гуцульщини на Радянську владу,
Щоби звідти всім принести одиноку правду.
Не плач, не плач, не проливай слізеньки, дівчино,
Прийде хлопець додомоньку, прийде з України.
Не плач, не плач, любий батьку, не плач, рідна мати,
Прийдуть сини додомоньку, як ме розсвітати.

4463. Ой кувала зозуленька та й коло потоку,
Ждемо сонця в милі гори з Дністрового боку.
Може вітер, може хвиля, може сива птиця
Принесе їм звістку тяжку, як нам тут жиється.

4464. Та повій же, буйний вітре, від Дніпра до Тиси,
Та розвій же наше горе, віднеси у ліси.

4465. Ой піду у Росію, рідні мої браття,
Хай живе Союз Радянський й наше Закарпаття!

РАДЯНСЬКІ КОЛОМИЙКИ

ВИЗВОЛЕННЯ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ Й БУКОВИНИ

4466. Ой чого втікає панство, чого дзвонять дзвони?
Ой то в нашу Галичину військо йде червоне.
Гиля, гиля, сірі гуси, гиля на долину,
Не вернеться пани ляхи в нашу Україну.

Та затруби ти, трембіто, по цілому світу,
Вже ся збули ми панів та й їхнього гніту.

4467. Я вже коні намаїв, треба нам рушати,
Бо сусіди поїхали братів зустрічати.

4468. Ой а того я співаю, бо я веселюся,
Прийшла влада радянська, тепер я сміюся.

4469. Ой сміюся я піснями новими, ясними,
Бо пропали клятї пани з скарбами своїми.

4470. Ой кувала зозулечка та й буде кувати,
Ми хочемо давнім панам співанку співати.
Пани в лужку каву пили, шоколаду їли,
Наші бідні українці у тюрмах терпіли.
Ой учули тоті пани, що йдуть червоні
Та зачали утікати аж до Румунії.
Тоті пани утікали почерез границі,
Як учули, що вже близько червоноармійці.

4471. Ой пропала панська влада, нема панувати,
Вже не будуть українців в тюрмах катувати.

4472. Ой у тюрмах катувати та й податки драти,
Та не будуть за ті гроші пити та гуляти.
Пани пили та гуляли, добре собі жили,
Аж поки нас товариші з лиха визволили.
Як почали товариші та й нас визволяти,
Поспішали ляхи пани за кордон тікати.

Ой кувала зозуленька, голосно кувала,
Тепер уже панська влада навіки пропала.
Прийшла влада народная, зацвіла калина,
Народилось нове життя, мов мала дитина.

4473. А мій милий чорнобривий тонкий та високий,
Коли сяде на коника, літає, як сокіл.
Коли сяде на коника та й на вороного,
Утікає панська шляхта у ліси від нього.

4474. Ой кувала зозуленька та й буде кувати,
Зникла, щезла польська шляхта, їй не панувати.

4475. Текла річка долиною, текти перестала.
Була колись панська Польща, людей катувала.
Шумлять вітри над полями, курява спадає,
То не вітер, то так шляхта за кордон тікає.
4476. Зійшла правда, стала вільна земля наша руська,
Щезла, згинула з панами Береза Картузька.
4477. Зійшла правда, стало вільно, сонце засіяло,
Яке було панське лихо — усе повтікало.
Ой Іване, ой Іване, ми вже не з панами,
Пани впали та й пропали, ми остали сами.
Ой сижу я коло стола, столиком колишу,
Та й до брата на Україну малий листок пишу.
Ой я пишу, пишу, пишу, а зоря диктує,
Що пропав пан, як туман, ніхто не сумує.
Ой чи не жаль тобі, пане, манатки лишати
Й за границю у Францію, як лису, тікати.
4478. Ой кувала зозулина та й коло мочила,
Була панщина тяжкая, та вже ся скінчила,
Скінчилася, добрі люди, та й вже не вернеться,
Бо вже поле трактор оре, плугатар сміється.
Коло броду брала воду дівчина багацька,
Прилетіла ластівочка й крикнула зненацька:
— Досить, досить, дівчинонько, тобі багачити!
Прийшла Армія Червона — треба йти робити!
4479. Ой не видно того лісу, йно ся зеленіє,
Нема тепер того пана, і серце радіє.
Ой калина біло цвіте, а червоно родить,
Тепер наша це земля, хай пан і не ходить.
Ой зацвіла калинонька, на ній цвіт рожевий,
Відколи ми панів збулись, став нам світ веселий.
4480. Нехай кує зозуленька, хай пісню співає,
Не бувати більше пану у радянським краї.
4481. Закінчив пан панування на нашій землиці,
Бо навіки го прогнали червоні армійці.
4482. Подуріли пани кляті, наробили кваші,
Не вертатись вже їм більше в вільні села наші.
Де були панів хороми, тепер нові школи,
На ланах у нас широких вже селянське поле.
Без панів капіталістів будем працювати,
Нам брати із-за Збруча будуть помагати.

- І теперки по-новому мемо газдувати,
Наші жони, наші діти не підуть жебрати.
4483. Ой у тотій полонині пасуть білі вівці,
Та були-смо русинами, тепер українці.
Та були-смо русинами, панськими рабами,
Тепер-есмо вкраїнцями, вільними синами.
4484. Принесли волю в Карпати брати росіяни,
Їм навіки за це вдячні карпатські селяни.
Заквітчались урожаєм всі гірські поляни,
Бо за них кров проливали брати росіяни.
4485. Бесарабія вже вільна, вільна й Буковина,
І брати мої радіють, бо така новина.
Бесараби й буковинці — визволені люди,
Лиш тепер вони дихнули на повнії груди.
Жили брати без доленьки, воленьки не знали.
У ярмі боярів клятих довгий час стогнали.
Нам тепер повік радіти, брати мої рідні!
Ми на звільненій землі навіки свободні!
4486. Ой по нашій Україні сади розцвілися.
Щезли межі, брати рідні докупи зійшлися.
Світи, сонце, у віконце, на гуцульські гори!
Вже не буде в нашій хаті ні біди, ні гора!
4487. Уже змила наше горе бистрая водиця,
Нам із Кремля засвітила ясна зірниця.
4488. Ой дударе, дударіку, заграй по-дударськи:
Прийшла воля разом з сонцем у край придністрянський.
Ой хто ж того мости зводить через Дністер нові?
Буковинці й подоляни, хай будуть здорові!
Розквітає Гуцульщина буйно, як ніколи,
Хто до лісу, до заводу, а хто йде до школи.
4489. Розквітає Буковина, як мак серед поля,
Розвивається щаслива, радісна доля.
Новим життям в Буковині ми почали жити,
Вже ніколи не будемо на панів робити.
Поміщицьку і попівську землю розділили,
Безземельних і бідняків нею наділили.
Влада наша робітничка двері нам відкрила,
До науки і освіти усіх запросила.
Наша молодь, наші діти в школу поступають,
Рідну мову українську всі вони вивчають.

Хай живе Радянська влада на вічні літа,
Що вивела Буковину з темряви до світу.

4490. Ой рідненька Україна, ой Росія — мати,
Більш не треба нам у пана пшениченьку жати.

Вся Гуцульщина сьогодні про волю співає,
І най пісня ця щаслива до Москви лунає.

4491. Буковино, Буковино, зелений куточку,
Ростеш, квітнеш, Буковино, як цвіт у садочку.

Ростеш, квітнеш, красуєшся, як квітка у полі,
Відколи ти звільнилася з панської неволі.

А згадати б скільки років ти гнулася, терпіла,
Під панами та попами ледве животіла.

А тепер ти, Буковино, діждалася раю
І весело заспівала, як соловей в гаю.

Радій тепер, співай тепер, скільки маєш сили,
І подякуй руським братам, що тебе звільнили.

Та вже більше тут не буде попів і магнатів,
Ти влилася в край радянський, в сім'ю рідних братів.

Більше вже ніхто не буде тебе розпинати,
Бо у нас є рідний уряд і партія — мати.

4492. Більшовицька сила й воля для нас засіяла.
Впало горе, впала кривда і правда настала!

ВЕЛИКА ВІТЧИЗНЯНА ВІЙНА

4493. Та пустая Галиція поорана густо,
Жаль ся по ній подивити, як є у ній пусто.

Та пустая Галиція, люди по ній ходять
Та лиш кулі в ній співають, а канони дзвонять.

4494. Ой кувала зозулина в сорок другім році,
Не хиліться, галичани, в німецькому боці!

4495. Ой на нашій полонині та й пасуться вівці,
Скільки лиха наробили ті прокляті німці!

4496. Ой зелена полонина сім літ не орана,
А у году сорок п'ятім кульми засіяна.
Чи кулями засіяна, людьми загноєна,
Нітко у ній нич не робить, хоть красна — зелена.

4497. По долині сніги впали, верхи побіліли,
Більше німців, як руснаків, бодай подуріли.

4498. Та ми, мамко, так вирости, як у лісі бучки,
Коби-с ми ся не попали Гітлерові в ручки.

4499. Закувала зозулиця в зеленому гаю,
Забрав Гітлер наших хлопців — я їх не видаю.

Забрав маляр наших хлопців, відправив до німця,
Не раз вони там бродили в крові по колінця.

4500. Ой Гітлеру, Гітлерику, матір ті у душу,
Через твою політику бідовати мушу.

4501. А скриплять мі груденята, як ворина в плоті,
Бо я втратив груденята в німецькій роботі.

4502. Залишайте, наші хлопці, тоту Німеччину
Та прийдіте до нас в гості в нашу Україну.

4503. Ой кувала зозулина, кувала, кувала,
Бодай тота Німеччина навіки пропала.
Бодай тота Німеччина навіки пропала,
Яких гарних синів, дочок, вона нам забрала.

4504. Чорна хмара наступає за гори Карпати,
Ой як тяжко в чужім краю вік свій вікувати.
Нема ні з ким постояти, ані відпочити,
Нема гірше, як у німця на службі служити.
Ой чого ж то, сину мій, ти так зажурився?
Бо на мене німець, тату, чогось націлився.
Аби я ішов до нього в армію служити,
Та як мені, тату мій, іти брата бити?

4505. Не діждеться німець ворог пшениченьку жати,
А діждеться клятий ворог лютої розплати.

4506. То не терен тіло ранить злими колючками,
То невільників фашисти крають канчуками.
То не турки-яничари піднялись з могили,
То фашистські людолови село обступили.
Ой у німця гірко жити, німець гірше ката,
Не в одного невільника голівонька знята.

4507. Ой зелена та береза, що росте у полі,
Ой нещасна дівчинонька в фашистській неволі.

4508. Ой соколе, не йди в поле, буду тя просити,
Бо там німці салашують, будуть тебе бити.
— Ой не боюсь, моя мамко, я німака того,
Скоро сонце зійде з сходу — не буде й одного.

4509. Не тепер, не тепер по гриби ходити,
Буде німець, буде маляр, нами буде битий.

Половину уже битий, половину буде,
Ще за вивіз в Німеччину не забули люди.

Не забули й не забудуть віднині до смерти,
Хотять йому помститися, хоч прийшлося б вмерти.

4510. Я би співав цілий день та й ціленьку нічку,
Якби учув, що складають Гітлеру на свічку.
4511. Ой куди я повандрую, не знаю, не знаю,
Чекай, чекай, мадярино, бо тя порубаю.
Бо ті голову зрубаю, у мундир ся вберу,
І всіх таких, як ти, собак із ліса вижену.
Ой не бійся, мадярино, не бійся, не бійся,
А я тебе заховаю на той світ — і смійся.
4512. Ой казали німці грубі, казали, казали,
Що вни б мені, молодому, кучерики втяли.
А я довго ся не радив, бо я мав кривулю,
Перейшов їх раз на мості, дав кожному кулю.
4513. Наварили німці пива, наварили м'яти,
Зате пішли на хоробу — не будуть гуляти.
4514. Ой із гори на долину, лісом по поляні,
Полягали чогось німці — може вони п'яні.
Ой не п'яні, а убиті, бо то їм так треба,
Нехай не йдуть на Україну руйнувати села!
4515. Чи то буря, чи то грім, в лісі загуділо?
Ні, то наше товариство на німця засіло.
Зібралися наші хлопці близько коло сорок,
І вдарили з скорострілів в великий вівторок.
Загорів ліс дококола та й до околиці,
Не бачити триста німцям вже свої столиці!
4516. Ой ти, Гітлер розпроклятий вбивце, душогубе,
Не схватись тобі ніде від людського суду.
4517. Та я піду в партизани, буду воювати,
Та прийдегься фашистові руки вгору зняти.
4518. Ой ви, гори, гори, гори, та будьте здорові,
Та най у вас побувають Ковпака загони.
Та я собі заспіваю, листя шелестіє,
Та я піду в партизани, лиш вітер завіє.
Ти гадаєш, рідна мамко, що я тут танцюю,
А я рано в партизанах уже марширую.
Ідеш, любцю, в партизани в час рано, в неділю,
Та я тобі на дорогу золота посію.
4519. Та іду я в партизани, в середу раненько,
Мені буде веселенько, а комусь сумненько.

Я не піду у гонведи, там не маю діла,
А я піду в партизани, там моя надія.
Закувала зозулиця, сіла на ялицю,
Управила-м в партизани любка, як косицю.

4520. Не будеш, ти, дівко біла, дільше жито жати,
Ми мусимо в партизанство завтра вандрувати.
У високій полонині оріх розвивався,
А мій любко в партизани нічков вибирався.
Ой поспівай, партизано, най дівчина вчує,
Бо дівчина молоденька тим ся гонорує.
Днеська туйка в партизанах, завтра піду інде,
Позавтра ня визирайте, відки сонце зійде.
4521. Пішов любко в партизани і я за ним піду,
Дай му, боже, здоров'ячко, а фашистам біду.
Чом пищалка не пищалить, трембіта не дує,
Пішов вівчар в партизани, по лісах вандрує.
Соловей вже не співає, лиш мені ся чує.
А мій милий в партизанах на врага чатує.
4522. Вже співають ковпаківці, співають солдати,
Утікають німці кати з вдовиної хати.
4523. Віють вітри, віють буйні, аж дерева гнуться,
В лісі славнім партизани з фашистами б'ються.
4524. Закувала зозулина, сіла на тополю,
Не забудемо ніколи сестру нашу Зою.
4525. Утікали в полонини, стали партизани,
Ой стріляли, ой рубали фашистів поганих.
Ішли, ішли в полонини, у високі гори,
Дивилися, чи далеко то Чорнеє море.
Виходили в полонину вівці випасати,
Щоби звідти на фашистів вночі нападати.
Нападали, мордували фашистів поганих,
Мости в горах попалили, склади розбивали.
4526. Шістдесят машин спалили, чотири панцири,
Утікав фашист проклятий, скільки він мав сили.
Віє вітер із сходу, аж дерева гнуться,
Ковпаківці за фашистом в погоню женуться.
4527. Сміло, сміло, товариші, натягайте курки,
А найбільше дармоїдів вішайте на шнурки.
4528. Воювали партизани од Дону до Дону,
Проливали свою кровцю по лісу темному.

4529. Іду, Маріє, воювати, подай білу ручку,
Ні одного фашистика живого не пушу.
Іду, рибко, воювати, та й фашистів бити,
Бо вони нам не давали в Закарпатті жити.
Ви, дівчата, не сумуйте й ти, біла Маріє,
Я вернуся, най червений в нас прапор завіє.
Ой летіли голубочки та усі біленькі,
Ми ідемо в партизани, будьте здоровенькі!
Заспівали наші хлопці, лиш стало зоряти,
До Красноі Арміючки пішли воювати.

4530. У високій полонині явір розвивався,
А мій любко в партизани нічков вибирався.
А мій любко вибирався у гори з долини,
Та я його визирала щодня, щогодини.

4531. Закувала зозулечка у карпатських горах,
Ой там громив Ковпак німців по пляях і зворах!
Закувала зозулечка в лузі при потоці,
Ой там громив Ковпак німців в сорок третім році.
Закувала зозулечка на буці на зорі,
Штаб Ковпака розмістився на Франковій горі.
На цій горі колись Франко лупав тверді скали,
Попід гору гітлерівці партизан шукали.
Приїздили з Коломиї у село Рунгори,
Та боялись заходити у ліси, у гори.
Пішли, пішли партизани у Чорний, в Ослави,
У Заріччі заслужили великої слави.
Ковпаківці з селянами дружно проживали,
А селяни партизанів ввечір годували.
В Варатиках партизани вогонь розпалили,
Показали димок в лісі і німців здурили.
Надлетіли бомбовики і бомби скидали,
А з дворища ще й гармати по лісу стріляли.
А тим часом партизани пішли в Каменистий,
Там сиділи і сміялись із дурних фашистів.
Ой билися партизани біля Делятина,
Не одна там ізгоріла німецька машина.
Не вдалося гітлерівцям партизан розбити,
Не вдалося їх живими в неволю схопити.
Ніхто свого бойового місця не покинув,
В цім завзятім, славнім бою сам Руднев загинув.
Як через рік після війни його відшукали,
Тоді свого комісара славно поховали.

У Яремчі, у райцентрі його поховали,
Біля нього товаришів, що в бою упали.
Лине слава партизанів по всій Україні,
Як боролись й життя дали своїй Батьківщині.

4532. Ой три гори зо двох боків хмару обступили:
— Ой, чого ж ти, чорна хмаро, тяжко затужила?
— Ой того ж я затужила, що в горах Карпатах
Лежить вбитий Семен Руднев, плаче за ним мати.
Сплять забиті партизани над рікою Прутом,
Ім наснилась перемога на землі розкутій.
Над Дніпром я пролітала і над гнівним Прутом,
Сестер його на морозі гнали в рабство люте.
Побідкалась чорна хмара та й дощем упала,
На Яремчу, де в могилу героїв сховали.
Ой буде в нас краща доля, сонечко зігріє.
На всім світі спалим зброю, а попіл розвієм.
Щоб не треба було неньці над убитим мліти,
Щоб не треба було хмарі від суму чорніти.

4533. То не орел, то не сизий по степу гуляє,
То армія Ковпака німців розганяє.
Честь вам, бійці-ковпаківці, що нас визволяли,
Честь тим бійцям, що за нарід голови поклали!

4534. Гей, то слово Ковпака сповнилось по світі:
— Що ми коні у Дунаї будемо поїти.
Гей, вже знамена червоні в Мадярщині мають
І кіннотники в Дунаї коні напувають.

4535. Вітер віє, повіває із теплого краю,
Ой чи є ще яка доля? Я собі співаю.
У малярів нема, нема, а у німців тоже,
Ой чи є ще яка воля, милостивий боже!

4536. Ох, як гарно сяє сонце до хати в віконце,
Рада хата, що без ката запрошує брата.
Запрошує ковпаківців, що її звільнили,
Що у бою з ворогами її не спалили.

4537. Де не глянеш, ковпаківці поле укривають,
Идуть на ворога завзято, ще й собі співають.
Іде Ковпак без упину, німців підтинає,
Своїх братів із неволі уже визволяє.

4538. У зеленій полонині росте верба дика,
Коби скоро руські вбили Горті Миклушика.

- Знов трембіта трембітає над тою горою,
Летить банда із Карпатів сторча головою.
Іде, їде машинька та пускає пари,
Як тікали січовики, так будуть маляри.
Січовики на Бичкове, маляри до Пешту,
А ми дома видушимо фашистів і решту.
Ой у полі три тополі з вітром говорили,
Та як наші гуцулики гітлерівців били.
Заспівали гітлерівці жалібної пісні,
Що прийдеться їм глодати сухарики прісні.
Гримлять громи з Чорногори, котяться лісами,
Досить було панувати ворогам над нами.
4539. Ой фашисти і бендери — одна сатанина,
Ой коли б їх та забрала лихая година.
4540. Милі мої, любі діти, карпатські вкраїнці,
Прийдуть швидко у Карпати червоноармійці.
Як зачули тоту вістку карпатські краєни,
Пішли вони в ліс зелений, стали партизани.
Стали вони мадеранів з карабінів бити,
Стали дівки українки червен прапор шити.
Шили вони червний прапор, пісеньки складали,
Із дня на день Червону Армію чекали.
Як почало із дерева листя опадати,
Стало часто радянській гармати чувати.
Пішла мати до схід сонця рано воду брати
Та й почула, як гуділи радянські гармати.
4541. Як почали з мінометів червоні стріляти,
Стали Гітлера вояки, як снопи, падати.
4542. Кряче ворон на осиці, вие пес на мості.
Де не глянеш на Україні, скрізь фашистські кості.
4543. Закувала зозулиця та й крильцем махнула,
Тяжка судьба наша була, та вже проминула.
Відправили тяжку судьбу за малярським паном,
Як утікав ізляканий перед партизаном.
Били ката та й завзято, бо смілими були,
Про радянське життя вільне ще перед сим чули.
Ходім, хлопці, воювати, мости міновати,
Вби не було загарбникам куди утікати.
4544. Там рубають, як капусту, малярів і німців,
Наші хлопці — партизани та красноармійці.

4545. Озвалася, озвалася руськая катюша,
У німцеві потряслися і серце і душа.
4546. Ой зацвіла черешенька, яблуні і груші,
Як тікали малярики од руськой катюші.
4547. Ой вийду я на вулицю, на вулиці груша,
Утікайте, гітлерики, їде руська катюша.
Ой над звором, над потоком скрипіла смерека,
Чи ви чули, добрі люди, — наші недалеко!
Ой на нашій Чорногорі сніги забіліли,
Як радянські соколята до нас прилетіли.
4548. Ой вже нам ся ізповнила правда і надія,
Закарпаття визволила Червона Армія.
Стали хлопці гуцулики старшину просити:
— Дозвольте нам, товаришу, в армії служити.
Ой ми всі вас дуже просим, гуцульській хлопці,
Щоб прийняли до армії, в ряди добровольців.
Візьміте нас в добровольці, хочемо служити,
Фашисти нас катували, будемо їх бити.
4549. Ой їде з Мукачова машина велика,
Повезла вна в добровільці догде легіника.
4550. Ходім, хлопці, воювати за Вітчизну свою,
Щоб не було Закарпаття більше сиротою.
Ходім, хлопці, воювати, добивати ката,
Щоб ми були причислені до рідного брата.
4551. Ой сижу в оболочку та шию сорочку,
Ото буде миленькому, бо їде на войночку.
4552. Кому, кому, моя мила, сорочечку шиєш?
— Тобі, тобі, мій миленький, бо на войну їдеш.
— Не ший, не ший, моя мила, тонкими нитками,
Будуть її розшивати на війні кулями.
Ой дам ті я, машиньочко, під колісся дубка,
Привези мі із войночки могого голубка.
4553. Та сараки легіники, як дуже бідують,
Ім ворони очі копляють, ворога годують.
4554. Ой летіли самольоти, летіли, летіли,
Бодай наші вороги в сирій землі гнили.
Бодай наші вороги в сирій землі гнили,
Бо вни нами, молодими, у ярмі возили.
Ой у ярмі возили, не давали жити,
Бо вони з нас, молоденьких, живу кровцю пили.

4555. Ой у полі край дороги висока могила,
Там на війні умер хлопець, що я го любила.

4556. Летить пташка по садові та сіла на грушу,
Не один син Закарпаття дав за народ душу.

4557. Ой на полі три тополі з вітром говорили,
Та як наші закарпатці гітлерівців били.

Ой фашистів вони били, аж пір'я летіло,
Щоби більше у Карпати пхатись не кортіло.

Будуть жити наші діти, будуть виростати,
Буде життя верховинців буйно розквітати.

Ой будемо згадувати від роду до роду
Братів наших, що полягли за нашу свободу.

Над Говерлою засяла зіронька яскрава,
Слава Армії Червоній, нашій рідній, слава!

4558. Кой зачали руські хлопці малярів стріляти,
То не знали мадярики, де ся поховати.

Як зачали руські хлопці перший огонь бити,
Не могли ся мадярики перед ними скрити.

4559. Чи то вітер, чи то буря гримить, завиває?
Ні, то німець з України у свій край тікає.

Та дарма їм утікати хоч в свою державу,
Бо і там ми їм покажем червоненьку фану!

4560. Ой на горі чорні хмари, а в долині води
Німаками загачені від Сяну до Волги.

4561. Як тікали німці з бойків, в Дунаї купались,
Щоби більше у Карпати уже не вертались.
Тікав німець через гори темненької ночі,
Зашпотався у каміння, вибив собі очі.

4562. Ой на горі сніги впали, москаль ся не журить,
Він так німця проганяє, аж ся порох курить.

4563. Ой у мене в городчику зацвіла шалата,
Та я собі полюбила руського солдата.

4564. Ішли руські долиною, вкраїнці горою,
Пішов німак з наших земель насторч головою.

Як зачали відступати голодранці німці,
Забирали в людей корів, забирали вівці.

Вони це все забирали, бо хотіли їсти,
Вни не знали, що їм будуть усім очі лізти.

4565. Ой кувала зозуленька та й буде кувати,
А фашист не буде в нашім краї панувати.

4566. Ой пропали польські пани та й ті гітлерівці,
Вигнали їх з України східні українці.

4567. Вже Радянська Україна вільною і буде,
Вже ніколи наша земля в неволі не буде.

4568. Прогнав німці з України червоний вояка,
За це ж йому, рідненькому, шана і подяка.

4569. Гітлер Гебельса по морді кулаками креше,
Що воює сам погано, а той кепсько бреше.

Біжать фрїци з України в однім черевіку,
Повернуло назад носом Гітлерові піку.

Старе й мале по всім світі вже заговорило,
Що Гітлеру на Вкраїні розквасили рило.

Ой боже мій, стогне Гітлер, найбільше боюся,
Як повісять мене часом, а я обірвуся.

4570. Віє вітер, віє буйний, хмари розганяє,
Утік Гітлер за Варшаву і далі тікає.

Іхав Гітлер на возочку та й не оглядався,
А віз його полонився, що й не сподівався.

4571. Пішов Гітлер до ворожки, щоб поворожити,
Чи довго йому осталося на цім світі жити.

А ворожка відказала: — На картах кладеться,
Що тобі за кров людськую втопитись прийдетьсяся.

4572. Ой радянські офіцери знають воювати,
Бо загнали гітлерівців в Дунай ся купати.

4573. Ци у Москві звізди сходять, в Берліні заходять,
А московські легіники по Берліні ходять.

4574. Орли сизі, орли сизі на захід летіли,
То червоні герої Берлін захопили.

Як зачали розвиватись в Карпатах явори,
Завіяли над Берліном червоні прапори.

Ой в Берліні діри в стіні, кров фашистська леться,
Над Берліном гітлерівським червен прапор в'ється.

Сухий дуб, сухий дуб, сухая гілляка,
Згинув Гітлер окаянний, як руда собака.

4575. Воювали партизани та й красноармійці,
Утікали поза Берлін загарбники німці.

4576. Ішла до нас із Києва машина блискуча,
Розпалася Германія, як дощана туча.

4577. По-радянськи заживемо, як радянські люди,
Окупантів розпроклятих вже повік не буде.

4578. Затанцюймо, заспіваймо, пісні веселої,
Та уже нас визволили червоні герої.

Цвіте рожа, цвіте рожа гарна і пахуча,
Наша Армія Червона славна і могутча.

4579. Ой уже на Закарпатті засіяло сонце,
Перемога завітала і в наше віконце.

Перемого, перемого, руська славо, мати!
Вік ти будеш межи нами жити у Карпатах.

Розспівавсь соловейко над водою в лузі,
Уже наше Закарпаття в Радянськiм Союзі.

Чорногора ізраділа, як не тая стала
І радянських всіх героїв, як синів, вітала.

4580. Та зацвіли ягідочки в високих Карпатах,
Залунали нові пісні в наших рідних хатах.

Сиротою вже не буде наше Закарпаття,
Бо вже нас освободили наші рідні браття.

У вишневому садочку квіти розцвітають,
Тепер всі радянські люди рівні права мають.

ВОЗЗ'ЄДНАННЯ ЗАКАРПАТТЯ

4581. Гей, затруби ти, трембіто, по цілому світу,
Що ми збулись панів німців та їхнього гніту.

Та сповісти ти, трембіто, широкі простори,
Що розквітли вже на волі наші рідні гори,

Що розквітли вже на волі наші рідні гори
І побачили всі бойки червоні прапори.

4582. Ой кувала зозулина на кованій блясі,
Веселяться наші бойки: ідуть брати наші.

Ідуть брати із сходу, гармати іграють,
З України вороженьків усіх проганяють.

4583. Ой вийду й на улицу, на улиці слизько,
Утікайте, мадярики, бо Росія близько.

4584. Ой іду я на улицу, на улиці біло,
Утікали малярчуки, Росія йшла сміло.

Закувала зозуленька та ще собі кука,
Вже ізнята з Закарпаття віковична мука.

4585. Тепер ми ся вже прождали руського язика,
Буде жити з нами вкупі Росія велика.

4586. Чорногора усміхнулась, досить бідувати!
Іде Армія Червона братів визволяти!

4587. Як на горі Чорногорі сніги забіліли,
Тоді до нас соколики рідні прилетіли.

Гримлять громи в Чорногорі, котяться лісами,
Доста було панувати ворогам над нами.

Прийшли руські соколики, прийшли із Востока,
Вже до нас ся приблизила держава широка.

Здійснилися наші мрії в сорок п'ятім році,
Коли стала перемога на радянськiм боці.

4588. Визволили нас з-під ярма радянські солдати,
Навік вільно всі ми будем в щасті процвітати.

4589. Задзвеніла дванадцята на Кремлівській горі,
Вчули голос того дзвону аж на Чорногорі.

Плаче народ із утіхи щирими сльозами
Цілюються невірники з вільними орлами.

Спасибі, вам, більшовики, що волю нам дали,
Що з кайданів, із неволі ви нас розкували.

Радянська Україна — то нам рідна мати,
Що зібрала своїх дітей до одної хати.

То не орел, то не сизий по стану гуляє,
Ой то армія Ковпака німців розганяє.

4590. Ой цвітуть же наші гори, високі Карпати,
Обняла нас воєдино Україна-мати.

Ми діждались, закарпатці, радісної долі,
Не будемо більше в муках, у панській неволі.

Ой високі полонини, широкі долини,
Ми діждались веселої, щасливої днини.

Не будемо годувати ні пана, ні дука,
Будуть ситі і одіті наші діти, внуки!

4591. Уже змила наше горе бистрая водиця,
Нам із Кремля засвітила ясна зірниця.

Зашуміли сині гори, за горами ріки,
Закарпаття з Українов з'єдналось навіки.

4592. Слава тобі, рідний краю, наше Закарпаття!
Прийшли тебе розкувати наші рідні браття.

Зломилося враже ярмо, розбилися кайдани,
Ми навіки обнялися — діти одної мами.

Ой не будуть вже ніколи пани володіти,
Бо Росія наша мати, а ми її діти.

Ой щасливі і веселі дні для нас настали,
Рідні браття із Росії рученьки подали.

4593. Ой Москва ти, рідна сестро, йка ти дуже файна,
Та мріяли ми про тебе уже дуже здавна.
4594. Слався нині, рідний краю, мое Закарпаття,
Визволили від фашистів наші руські браття.
Заспіваймо нову пісню нашими зворами,
Бо нас брати визволили, не бути рабами.
4595. Побратались закарпатці з російським народом,
Чиї сини в наші гори принесли свободу.
Возз'єднались закарпатці у сім'ї єдиній
Із народом українським в Радянській країні.
4596. Та зацвіли ягідочки в високих Карпатах,
Залунали нові пісні в наших рідних хатах.
Сиротою вже не буде наше Закарпаття,
Коли нас освободили наші рідні браття.
Та вийду я на Карпати, подивлюсь навкруги,
Ой нема, як колись було, мні на серцю туги.
4597. Зашуміли сині гори, за горами ріки,
Закарпаття з Українов з'єдналось навіки.
Розспівавсь соловейко над водою в лузі,
Уже наше Закарпаття в Радянським Союзі!
4598. Верховино зелененька, багата лісами
І горами і річками, мов народ піснями.
Таку, як ти, мальовану, не бачив країни
Ні до моря, ні за морем, окрім України.
Окрім тої України, що на схід лежала,
Що під прапором радянським нас навек з'єднала.
Палкий привіт посилаєм руським, українцям,
Що принесли визволення нашим верховинцям,
Що дали нам щастя й долю наші рідні браття
І утерли вони сльози синів Закарпаття.
Погоїли наші рани від тяжкого болю,
Ми зацвіли квітоньками на широкім полію.
4599. Ой колись ми на багатих тяжко працювали,
Доста хліба в своїх хижках ніколи не мали.
Умивалися сльозами, кланялися богу:
Не хотів нам землі дати ні під одну ногу.
Лиш Країна Радянська дала мені долю,
Загоїла мені рани, щоб не знав я болю.
4600. Ой пожену вівці пасти у зелені бори,
На сопілці лиш заграю — обізвуться гори.

- Ой що панство черевате думало, гадало,
Коли наше Закарпаття в найми продавало?
Ой пили пани, гуляли, народ продавали,
Верховинців-українців в кайдани кували.
Та Москва про те почула, наша люба мати,
І прислала синів своїх визволять Карпати.
Ой немає краю, краю на тій Верховині,
Як же любо, як же мило жить тепер людині!
4601. Прийшла правда радянська у нашу громаду
Та дала нам усі права й нашу рідну владу.
4602. Ой зацвіло Закарпаття калиновим цвітом.
Летить наша коломийка, як пташина літом.
Ані пан, ні жандар, ані той новтарош,
Та до мене кождий каже: — Дорогий товариш.
Ой гусляйте, гуселочки, пісню Верховини,
Ми щасливо тепер живем у одній родині.
Впала роса на травицю, на зелену пашу,
Ми любимо Батьківщину, рідну неньку нашу.
- НОВЕ ЖИТТЯ
4603. Розцвітайся, сад зелений, зелена діброво!
Розцвітає по Україні нове життя знову.
Ой по полю широкому процвітають квіти,
Виростають на утіху, малесенькі діти.
Виростають, процвітають, як цвіт на калині,
Бо вже сонце засіяло по всій Україні!
4604. Закувала зозулина в лузі на галузі,
Та як добре газдовати в Радянським Союзі.
4605. Повій вітре, з Верховини ой через ялицю
Та понеси нашу пісню у Москву-столицю.
Заспіваймо коломийки веселі, веселі
Про щасливе вільне життя у нашому селі.
4606. Ой на горі на високій Довбуша печера,
Ой не ті тепер гуцули, що були учера.
4607. Ой посажу коло хати маленькую вишню,
При радянській тільки владі я у люди вийшла.
4608. Колись тото не видали, колись і не знали,
Щоб гуцула у Верховну Раду вибирали.
4609. Закувала зозуленька у зеленім саді,
А у нас гуцулка Ксеня у Верховній Раді.

4610. Ой вівчарю молоденький, візьми-но трембіту
Та так заграй, щоби чути по цілому світу.
Грай, трембіто рідненькая, сопілка допоможе,
Про свободу, щастя, радість і життя зможе.
Прилетіли гуси з Русі, з далекого краю.
Тепер наші коломийки свобідно лунають.
Ой на горі зеленіють високі смерічки.
Стукотять сокири гострі пісню п'ятирічки.
Ой зібрались гуцулики всі гарні на вроду,
Заспівали співаночку коло того броду:
— Ми будемо працювати, чесно будувати,
Щоб в достатках і щасливо й добре проживати.
4611. То не дві, не дві сестриці, а гірські ріки,
То Тереля із Рікою обнялись навіки.
У лісах густих, зелених, там, де їх з'єднали,
В горах рідних Закарпаття ГЕС ми будували.
4612. Зеленіє Закарпаття, гори й полонини,
Живуть в щасті і багатстві сини Верховини.
Ой весело сонце світить щозими й щоліта,
Розливає коломийки голосна трембіта.
4613. Ей, віє вітер, віє, аж тополя гнеться,
На Радянській Україні весело живеться.
4614. Закувала зозулиця в зеленій діброві
Будем щастя будувати у країні своїй.
Ой співаю, веселюся Карпатів дівчина,
Встає з руїн, воскресає Радянська країна.
Ой працюй же, мій миленький, на користь Вітчизні,
Бо ми вільні, ми веселі в Радянській країні.
4615. Ой хто ж тото мости зводить через Дністер нові?
Буковинці й подоляни — хай будуть здорові!
Дударіку, дударіку, заграй по-дударськи.
Прийшла воля разом з сонцем у край придністрянський.
У Бабині і в Дністрівці, гей, радіо в хаті,
Приїжджайте, подивіться, які ми багаті!
На тім боці Студениця, а я із Дністрівки.
Всім нам світить ясно промінь червоної зірки.
4616. Тече Тиса з-під Околів, тече до Дунаю,
Лине пісня з Рахівщини від краю до краю.
4617. Веселої, не сумної, грай та грай, трембіто,
Най несуться співаночки по цілому світу!

4618. Грай, трембіто, грай, кохана, скрипка допоможе,
Тепер вільна Верховина і життя зможе.
4619. Нахилилася калина над струмком в долині,
Стали люди жити краще в рідній Верховині.
4620. У вівчара сопілочка, в другого — трембіта,
Коломийка летить у світ, бо щасливі літа.
4621. Веселенька коломийка, веселенька й була,
Нова хата дерев'яна на горі в гуцула.
Ой був гуцул бідолаха, хлібець їв вівсяний,
Гнув він спину, бідував він, бо служив у пана.
Ой мучився від колиски по світі білому,
А тепер прийшло вже щастя до нашого дому.
Нема пана, нема газди, їх прогнали люди,
Хто працює, то відкрита дорога усюди.
4622. Ой моя білявочка купила машину,
Шила, шила, вишивала мені сорочину.
4623. Ци так у вас, як кой у нас, плоти горожаться?
Ци так у вас, як кой у нас, живуть — не божаться.
4624. В черешневому садочку зозулька куває,
Там дівчина чорнобрива рушник вишиває.
Ой зацвіла черешенька у садочку тому.
Рушник вона вишиває любчикові свому.
4625. Білим цвітом розцвілася червона калина,
Я рушничок вишиваю радісна, щаслива.
Та най собі заспіваю, поки молоденька,
Поки милий пригортає до свого серденька.
Мене милий пригортає й пригортати буде,
А я уже не служниця, я виходжу в люди.
Бо я вже не сирота та й не сиротина —
Пригорнула мене мати — Радянська країна.
4626. А мій милий чорнобривий на ровері їде,
Він до мене, молодой, піхотов не піде.
4627. Ой на високій торунці задзвонили дзвони,
Од сусіда до сусіда ходять телефони.
4628. В полонинах пасуть вівці, телиці й корови,
Живуть люди в теплих хатах веселі й здорові.
Ялинові ліси файні, пишні ті Карпати,
Школи, клуби є по селах, є де ся навчати.
4629. Виграють лани артільні щедрим урожаєм,
Ой як хороше нам жити у Радянським краї!

- Для трудящих рідна влада всі шляхи відкрила.
Розправляй же, мій народе, свої дужі крила!
4630. Стану, гляну я довкола на свої Карпати,
Верховино, світку ти наш, вільний і багатий.
4631. Ой зацвіли полонини, рідні міста й села.
Як радісно, як весело жити тепер стало.
4632. Летить наша коломийка полями, лісами.
Засвітилася яскрава зіронька над нами.
Ой не тота та й зіронька, що вічно сміється,
Але тота, що на землі супутником зветься.
Понеслася у космосі нова планета,
Прославляє людей наших радянська ракета.
4633. І погляньте ви сьогодні та на наші гори,
Іх, мов сонце, освітлюють кремлівські зорі.
4634. Закувала зозулиця, кувала сивенька,
Яка наша Верховина гарна, веселенька.
4635. З зеленої полонини вітер повіває,
Послухайте коломийки, що народ співає.
4636. У колгоспі, на заводі, в емтеесі, в шахті —
Всюди наші вільні люди на трудовій вахті.
4637. А я гуцул з Верховини, з веселого краю,
Я Юрію Гагаріну пісню заспіваю.
І Юрію Гагаріну й Герману Титову,
Й Николаєву Андрію, й нашому Павлові.
Ви, герої наші славні, весь світ про вас знає,
І Гуцульщина Радянська вже про вас співає.
Ви, герої космонавти, в космосі літали,
Ми, гуцули, в полонинах вівці випасали.
Ми бажаєм вам здоров'я, щасливої долі,
Щоб ви були веселенькі, як соловій в полі.
Ой соловій буде в полі пісеньку співати,
Ми бажаєм в скорім часі на місяць злітати!
4638. Ой я собі заспіваю рано у садочку,
Хай почує рідний Київ мою співаночку.
Ой кукає зозулечка, так мені ся чує,
Наша мила Батьківщина комунізм буде.
4639. Комунізм самий не прийде — треба працювати,
Всіх продуктів в кожному році більше виробляти.
Ой, як же нам не співати, як же не радіти,
В комунізмі будем жити і всі наші діти.

4640. Розливайтесь, сині води, весна наступає!
В комунізм ідуть народи, життя розквітає!

ВІЛЬНА ПРАЦЯ РОБІТНИКІВ

4641. Ой ви, гори зелененькі, ви, мої Карпати!
Ой під вами ми будемо вугіль добувати.
Єсть у нас передовик та й на третій шахті,
Виконує по п'ять норм на трудовій вахті.
Ой на шахті та на третій весело співають:
Лебідчиці-ударниці його прославляють.
Ой на шахті у Ільниці сталася новина,
Ой прибула із Донбасу нова врубмашина.
Цю нову врубмашину в Донбасі кували
Та ільницьким шахтарикам в дарунок прислали.
Ой дякуєм ми донбасцям за цей подарунок,
Більш дамо угля країні, збільшимо рахунок.
4642. Ой гучать та й транспортери, ой співа машина,
Із Ільниці йде вугілля по всій Батьківщині.
4643. Ой шахтаре, шахтарику, іди до забою,
Вся країна позирає на роботу твою.
Йдуть вагони, вагонетки, колія широка,
Виконуєм п'ятирічку за чотири роки.
4644. Бувай, дівко, здоровенька, я не маю часу,
Завтра рано збираюся, їду до Донбасу.
4645. Ой поїду на Донбас, біди мі не буде,
Та тільки мі того буде, чия любка буде.
Ой іду я на Донбас сими берегами,
Не баную ні за чим, лише за дівками.
4646. Та ми, хлопці молоденькі, здорові, як буки,
Поїдемо до Донбасу в школу на науку.
4647. Ой кувала зозуленька раненького часу,
Виїжджали легіники на шахти Донбасу.
А як сісти на машину шахтарики мали,
То такий наказ в дорогу матері їм дали:
— Будьте гречні, не лінуйтеся файно працювати,
Щоби вами ся гордила Верховина-мати.
4648. Та іскочу у городець та врву собі кльонбас,
Та порадь ня, любий любку, ци іти на Донбас.
4649. Коли би я на Донбасі любочка не мала,
Я би дома, молоденька, дуже бідовала.

- Ой Томашу, Томашику, Томашу, Томашу,
Та не є тя нигда дома, ходиш по Донбасу.
Ей, їде машиночка та все по дорожці,
Та мій любко на Донбасі грає на гармошці.
4650. Той, хто хоче їсти, пити, цигари курити,
То най.їде на Донбас хліба заробити.
4651. Ой піду я у Донбас та уголь рубати,
Не журися, моя мила, буду ті писати.
Як прибуду в рідний Донбас, письмо ті напишу,
Із першої свої платні на сукню ті лишу.
4652. Посади, ой, рибко файна, коло хижі вербу,
Та як буду йти з Донбасу, до тебе поверну.
4653. Ой іду я та на Донбас гроші заробити,
Та як прийду із Донбасу, буду ся женити.
4654. Ой покриті наші гори буком зелененьким,
Идуть у гори лісоруби кожен день раненько.
Більш не носять із собою пилки старовинні,
Батьківщина дала в руки їм нові машини.
4655. Працювали сокирами, надривали жили,
А радянська влада дала нам моторні пили.
Поспівують «уралочки» в зелених Карпатах,
Ой спасибі за дарунок російському брату!
4656. У Богдані ліс рубають, а в Рахові возять,
А на шахті у Донбасі забій з буків роблять.
4657. Нарубаєм лісу много, спустимо на річку,
Та ми скоро виконаєм нову п'ятирічку.
4658. Ой я хлопець лісоруб та дуби рубаю,
На вагони їх складаю, в Донбас відправляю.
4659. Засвистала залізниця із гір на долину,
Та повезли ліс карпатський в Донбас, на Україну.
4660. Ідуть з лісом ешелони на новобудови,
Лісоруби Закарпаття трудяться з любов'ю.
4661. Ліс рубаєм, ліс рубаєм, на новобудови,
Файні у нас співаночки, до ладу розмови.
4662. Ой піду я на городи та стану під дуба,
Виглядаю рум'яного свого лісоруба.
Понад гори лине шум, тихо на долині,
Співа пісню лісоруб, весело дівчині.

4663. Ой бук, бук, ой бук, бук, на буці листочки,
Котрий хлопець не лісоруб, не має дівочки.
4664. Підем, браття лісоруби, у ліс працювати,
Батьківщина будується, треба лісу дати.
Підем, браття лісоруби, в високі Карпати,
Та для будов комунізму треба лісу дати.
Підем, браття лісоруби, в глибокі потоки,
Виконаєм п'ятирічку за чотири роки.
В'ється стрічка Черемошу вишними горами,
Ой дівчаточка хороші, заспівайте з нами.
Наша пісня щиро файна йде по Верховині,
Де колоситься врожаєм наше щастя нині.
Ой гуцуле, ой гуцуле, піднеси трембіту,
Нашу пісню щоб почули по цілому світу.
Як же її не почути, як же не співати,
Заспіває Жаб'є, Косів, Станіслав, Дилятин.
4665. Ой пушу я свій бокорик та й у Боржавицю,
Та попливе мій бокорик у Москву-столицю.
4666. Ой їде машиночка тунелем, тунелем,
Та мій любко на Булшані працює шофером.
4667. Та я собі у городі посаджу лелію,
Любко у ня за шофера, я в артілі шию.
Гей, їде машиночка тунелем, тунелем,
Та мій любко у Тячеві міліціонером.
4668. Закувала зозулина та й по землі ходить,
Бо мій любко солоденький на заводі робить.
4669. Та я роблю у колгоспі, любко на фабриці,
Та ми з любком п'ємо воду з одної кирниці.
4670. Сорочечка вишивана, запаска фабрицька,
Коби скоро до осені, буду дрогобицька.
4671. Закукала зозулина, почала кувати,
Наша норма уроблена, хочемо гуляти.
4672. Ой я собі заспіваю, тепер мі широко.
Я дві норми ізробила, ще сонце високо.
4673. Ой працєю же, мій миленький, на користь Вітчизні,
Бо ми вільні, ми веселі в Радянській країні.
4674. Наші хлопці, верховинці, працюють завзято,
Щоби свою Батьківщину в праці прославляти.
Навчаються в руських друзів жити й працювати,
Свому роду і народу щастя здобувати.

4675. Тече вода з-за города на бистреньку річку,
А ми вгору піднімаєм нашу п'ятирічку.
Нам радянська влада дала волю і свободу,
Спільно будем працювати для щастя народу.

КОЛГОСПНЕ СЕЛО

4676. Заспіваймо коломийки веселі, веселі,
Про щасливе вільне життя у нашому селі.
4677. Ой почнемо коломийки співати, співати,
Славні діла наших людей будем прославляти.
4678. Ой вийду я в сад колгоспний та й на спільну ниву,
Заспіваю коломийки про долю щасливу.
4679. Ой селяни закарпатські, одну думку маймо:
Всі, як один, до колгоспу дружно ми вступаємо.
Ой як у нас колгосп буде, то нам добре буде,
Тоді в наше Закарпаття горе не заблуде.
4680. Як упаде сніг біленький, потиснуть морози,
Тільки тоді я спасуся, як піду в колхозі.
4681. Не мали ми щастя, долі, не мали, не мали,
Доки-смо ся до колгоспу разом не з'єднали.
4682. Ми, гуцули, колись були злиденні і бідні,
У колгоспи об'єдналися всі, як брати рідні.
Ой кувала зозулечка, сіла коло броду,
Всі в нас землі колективні з заходу до сходу.
4683. Тепер всі ми у колгоспі, вільнії гуцули,
Заспіваймо дружно ж пісню, щоб усі почули.
4684. Ой не вбили окупанти у нас віру й силу,
Ми тепер на Закарпатті колгоспи створили.
4685. Світить місяць у Карпатах, зорі помагають,
Живуть бойки у колгоспі, за злидні не знають.
4686. Тепер бідні не журяться, що землі в них мало,
А журяться куркулі — наймитів не стало.
4687. Зажурились куркулі, що би їм робити,
Бідняки ідуть в колгоспи, ніким ся служити.
4688. Розцвітають в нас колгоспи, як сад, зеленіють,
Багатіють наші лани — куркуль з злості мліє.
4689. На вишиваній сорочці значок комсомолу.
На куркулів вже не роблю, ходжу вчитись в школу.

4690. Ой у горах сніги впали, бойко ся не журить,
Куркуля з села вигонить, аж ся порох курить!
Розпрощались наші ниви з тими бур'янами,
А ми добре розквитались з тими куркулями.
4691. Як весело і радісно у колгоспі жити,
Бо не треба на багачів біднякам робити.
4692. Понад Прутом грає вітер на ланах широких,
Там на тракторі мій любий легінь чорноокий.
4693. Послухайте, добрі люди, що маю сказати, —
Я про славних хліборобів хочу заспівати.
Хліборобам України всім щира подьика,
За їх працю і свідомість слава їм велика.
4694. Закинув вже верховинець дерев'яну соху,
Бо сталеві плуги орють кичеру високу.
4695. Ой тепер ми собі вільні, як калина в лузі,
Не тягаємо ярма, як воли у плузі.
4696. Орють поле, сіють жито руки мозолисті,
Щоби ниви красувались буйні, колосисті.
Одна нива жито родить, а друга пшеницю,
А третя, під горою, шовкову травицю.
4697. Вже не копцем мотикою ми нашу земличку,
Трактор оре, комбайн збирає золоту пшеничку.
4698. Ой за гаєм, гаєм, гаєм та ще й колись панським,
Сієм, орем і збираєм трактором радянським.
4699. Доживем до того часу, будемо радіти,
Будуть атомні комбайни по полю ходити!
4700. Ти в колгоспі на ділянці краща трактористка,
А у клубі й на весіллі перша танцюристка.
4701. Нова весна у Карпатах, колгоспи усюди,
Вже не будуть бідувати закарпатські люди.
4702. Гуртом сієм, гуртом орем, врожаї збираєм,
Сонце щастя засвітило над Карпатським краєм.
Ой у полі два трактори та оба новенькі,
Орють ними лан широкий хлопці молоденькі.
4703. З-за Менчела сонце сходить, весна наступає,
На колгоспних ланах пісня весела лунає.
З-за Менчела сонце зійшло, весна наступила,
Вже на нашій Гуцульщині травичка ожила.

- На Думені — полонині овечки пасуться,
А над ними співаночки вдалину несуться.
4704. Ой я собі сам заграю на срібній трембітці,
Як вижену в полонину колгоспній вівці.
4705. Яка тото полонина навесні весела,
Іде у ню худобочка з колгоспного села.
Ой по наших полонинах вітри повівають,
Там колгоспи свої стада літом випасають.
Ой по полю зелененьким розбрелися вівці,
А за ними вівчар ходить, грає на сопілці.
Полонинко, гордовинко, зелений розмаю,
Як тут мило, як тут любо, де краще — не знаю.
4706. Вчасно орем наші землі, вчасно їх засієм,
Всьому світові покажем, як робити вмієм.
4707. Була в наймах у куркуля, не бачила світу,
А тепер я при Радвладі здобула освіту.
Ой як гарно у колгоспі всім трудящим жити:
Є що їсти, є що пити, є в чому ходити.
4708. Дівчинонько, комсомолко, високого росту,
Стала нині агрономом рідного колгоспу.
Дівчинонько, агрономко, високого росту,
Будем тебе вибирати в голови колгоспу.
4709. Колись в пана доводилось мені бідувати,
Тепер мене обирають в сільські депутати.
Як служила я у пана, то у злиднях була,
А тепер я у колгоспі за злидні забула.
Як за панів ми ще жили, тяжка була доля,
Аж поки не засвітила нам Жовтнева зоря.
Ми працюємо в колгоспі, у сім'ї єдиній
І колгоспи в нас багаті по всій Верховині.
Знають ліси, знають гори і гора Говерла:
Моя мати молодою в панськiм ярмі вмерла.
Мама вмерла, я осталась одна сиротою,
І, якби не руські браття, це було б зі мною.
4710. Мило мені подивитись, як розквітла вишня,
Ой була я наймичкою, тепер в люди вийшла,
Мені щастя усміхнулось, як ранкові роси.
Прийдіть до нас подивитись, як живем в колгоспі.
4711. Кажуть, мамко, люди кажуть, що я файна дівка,
Бо я у колгоспі нашiм перша бригадирка.

4712. Уродила кукурудза, висока, зелена,
Новий орден одержала ланкова Олена.
4713. Ой раніше я робила батрачкою в пана,
А тепер в сім'ї радянській я Героєм стала.
4714. Ой ти, ясна зоре, сяй, сяй на все поле!
Сяй ясно, сяй красно, де дівчина оре!
Де дівчина оре поле та й собі співає,
Що не волом, а трактором вільну землю крає.
4715. Недалеко коло млина розцвіла калина,
Веде трактор комсомолка, молода дівчина.
Веде трактор комсомолка та ще й приспівує,
Бо вже на колгоспнім полі трактор хазяйнує.
4716. Сонце гріє, сонце гріє, вітер повіває,
На тракторі дівчинонька весело співає.
4717. А мій милий у колгоспі лиш оре та сіє,
Голосочком защебече, очима ся сміє.
А мій милий чорнобривий у Кремлі на варті,
Напиши мі своє слово на біленькій карті.
Ой маю я миленького з нашого колгоспу,
Ні великий, ні маленький — середнього росту.
Ти, місяцю круглолиций, і ти, ясна зоре,
Сподобався мені хлопець, що трактором оре.
Прийшов з фронту д'мене в гості мій легінь Героєм,
Тепер трактором в колгоспі ми з ним поле орем.
4718. А мій милий чорнобривий пасе білі вівці,
А я роблю у колгоспі на широкій нивці.
Ми бригадою всією пісню заспіваєм.
Ми з полів врожай зібрали, тепер погуляєм.
4719. Місяченьку янесенський, не ховайсь за гору,
Бо ще любко мій у полі тракториком оре!
4720. Ей, сяду я на коника: — Вішта, коню, вішта!
Ци я собі полюбила хлопця тракториста.
4721. Лийтесь, наші коломийки, понад синім гаєм,
Ми, доярки, в полонині пісеньки складаєм.
Ми, доярки, всі завзяті, працювиті, смілі,
Бо живемо в колективі, дружно у артілі.
4722. Ой землице колгоспная, як я тобі рада,
Що працюємо на тобі я й моя бригада.
4723. Тече вода із-за гаю та попід галуззя,
А в колгоспі файні дівки, як червена ружа.

4724. Ми дівчата одна в одну, наче груші спілі,
Уже третій рік минає, як робим в артілі.
Хто ударником працює, весело співає,
Його знає вся країна, народ поважає.
4725. Закувала зозулиця на широких ганку,
То нам добре у колгоспі, як в рідній мамки.
4726. Заспівали легіники на кедровім мості:
— Ми щасливі та веселі, бо живем в колгоспі.
4727. Ой верніться, літа мої, хоч на час у гості,
Бо життя вже дуже гарне в нашому колгоспі.
4728. Ой співає соловейко, співає, співає,
Хто працює у колгоспі, тот ся добре має.
4729. У колгоспі все я роблю, в колгоспі кожний день,
Доста хліба в хаті маю, високий трудовень.
4730. Та я роблю у колгоспі, в мене руки білі,
У кіно я собі хожу кожної неділі.
4731. Він тракторист, я ланкова, обое в колгоспі,
Тепер у нас не колиба — хата на помості.
4732. Ой цокну я чобітком до леду, до леду,
А у нас є ланкова, як калачик з медом.
4733. Пила би ся паленочка, кедь би нова склянка,
Кедь би на ня поклонила ланкової мамка.
У колгоспі на воротах червона косиця,
Най поживе довгі літа наша молодиця.
У колгоспі на воротах зелена галузка,
Наш молодий кучерявий та білий, як гуска.
Жийте щасно, молодята, жийте, веселіться.
Засвітило і нам сонце, не будем журиться.
4734. Ми працюємо в колгоспі вільні і щасливі,
Бо живемо усі разом в дружнім колективі.
Вже у нашому селі жито зеленіє,
Наша рідна Батьківщина з кожним днем міцніє.
4735. Ой щасливі тії стежки, куди в поле йдемо,
Бо велику славу з поля собі принесемо.
4736. Гей, по плану працюємо на колгоспних нивах,
Виростаєм, процвітаєм ворогам на диво.
4737. Ой ми гарно працювали на колгоспнім полі.
Наш колгосп передовий в Свалявськім районі.
Заспіваймо співаночки, які ми щасливі,
Бо ми разом працюємо на колгоспній ниві.

4738. Ой повіяв теплий вітер із Чорного моря,
Всі живемо у достатку і не знаєм горя.
4739. Ой щебече соловейко в зеленім садочку,
А ми собі заспіваєм файну співаночку.
Наша ланка у колгоспі перше місце має:
Кожна дівчина сто пудів хліба заробляє.
Скрізь над нашими хатами павутина мідна,
Ввімкнем радіо — співає вся країна рідна.
Ми тепер не маєм діла з тими каганцями:
Світло ленінське палає сонечком над нами.
Є у нас всього багато, до хліба й до меду,
А ще трохи почекаєм — матимем «Победу».
4740. Горить огонь, горить огонь, полум'я палає,
У колгоспному селі електрика сяє.
4741. Ще ніколи в нас не було весело, як нині,
Радіо нам там співає і на полонині.
Ой високі наші гори, високі, високі,
З полонини я дивлюся на лани широкі.
4742. Поза гору впало сонце, вже зірки сіяють,
Ідуть з поля колгоспниці і пісні співають.
Ой на полі широкому дівчата співають,
Із квіточок гарнесеньких вінок виплітають.
Дякуємо нашій владі за щастя і долю
Та за тото, що солдати принесли нам волю.
Ми в колгоспі «Нове життя» працюєм на полі,
Будуємо світле завтра, щасливу долю.
Я, дівчина молоденька, добре життя маю,
Нашій владі справедливій привіт посилаю.
4743. Над горою сонце гріє, світить нам ясененько,
Живемо ми у Ясиню добре, веселенько.
Ой із гори вітер віє, кукурудза гнеться,
Ой у нашому колгоспі добре нам живеться.
Ой на полі ланка пісню гарненько співає
Про того, що по три норми за день виробляє.
Живемо усі щасливо, всього досить маєм,
Бо високі урожаї в колгоспі збираєм.
Ой кувала зозуленька в лузі на галузі.
Живемо ми у колгоспі, як найліпші друзі.
4744. Закувала зозулечка в лісі на ялиці.
Прийшла радість у Карпати із Москви-столиці.
Добре жити у Бичкові, по всій Гуцульщині,
Бо піснями задзвеніли гори і долини.

- Хто не був ще у Бичкові, най до нас приходить,
Коли наша ланка в полі пісеньки виводить.
- Приїжджайте до Бичкова, коли не бували,
Побачите, яку школу у нас збудували.
- На роботу йду раненько, норму виробляю
І для нашого колгоспу славу здобуваю.
- Щоби жити нам культурно, щоб колгосп багатий,
Закликаю усіх дівчат чесно працювати.
- Я, дівчина молоденька, добре життя маю,
Таке і вам, мої милі, я усім бажаю.
4745. Ой летіла зозуленька, сіла на яловець.
Я йду першим на роботу, бо я комсомолець.
Я йду першим у бригаді на поле робити,
Щоб щасливо і радісно у колгоспі жити.
Збираємо у колгоспі врожаї багаті.
Ой яких ще не збирали в нашім Закарпатті.
Я працюю у колгоспі, у клубі гуляю,
Увечері йду до школи, знань ся набираю.
4746. Ой літали ластівочки над великим містом,
Та я буду, рідна мамко, скоро трактористом.
4747. Десять класів закінчимо — підем працювати
У колгоспи Казахстану, урожай збирати.
4748. На Алтай пішов мій милий цілину орати,
Я поїду та поможу урожай збирати.
Ой у полі вітер віє, вітер з Верховини,
Наші хлопці комсомольці їдуть на цілини.
4749. Ти, завійко-вітерочку, звідки тя жидаю?
З Радянського Казахстану, де милого маю.
Повій вітре, із цілини та з поля рівного
І принеси голосочок миленького мого.
Ой полину я за милим в степи жито жати,
Будем молодь до нас звати, що живе в Карпатах.
Приїжджайте, легіники, і ви, чорноброві,
Зове партія рідненька на подвиги нові.
4750. Над високими горами білі хмари в'ються,
А над ледарем в колгоспі всі дівки сміються.
4751. Любить шофер наш колгоспний машину ганяти,
Та не любить по дорозі старих людей брати.
4752. А чого ти на врожай, бабо, нарікаєш,
Що в Кам'янці на базарі мохом поростаєш?

- Чи ти чуєш, чоловіче, що то когут піє?
То він каже, що не впору голова наш сіє.
- Наша вулиця в жнива така стала тиха,
Що аж чути, як хроплять пані головиха.
- Ой п'яку, ледащаку, треба тобі знати,
Скоро будем макогоном з села виганяти.
- Наш голова чи здурів, а може сказився,
Кругом жнива, а він зрання горілки напився.
4753. Чоловік мій голова, а я головиха,
Якби не йти на жнива, то й не знала б лиха.
4754. Над високими горами білі хмари в'ються,
А над ледарем в колгоспі всі дівки сміються.
Білі хмари почорніли, дощик накрапає,
А для ледаря у клубі музика не грає.
4755. Ой врожаю наш, врожаю, золота пшенице,
Нехай хліб із пирогами ледарям не сниться.
Хай трудящим світить сонце, хліб і сади спіють,
Хай трудящі усі люди живуть, багатіють.
4756. У колгоспі наша сила і правда велика
Та тепер нас не побідить тота Америка.
4757. У колгоспі наша сила, у колгоспі слава,
Хай міцніє, багатіє радянська держава!
- ПРОВОДИ В РАДЯНСЬКУ АРМІЮ
4758. Ей, хлопці молоденькі, ми всі нежонаті,
Ей, ми вже записані на военкоматі.
Пішов милий у катуні, пішов добровольно,
Отець буде по вулиці ходити гонорно.
Ой ти, дубе зелененький, а ти, дубе, дубку,
Та ци правда, аж тя взяли ув армію, любку?
4759. Ой дівчата, ластовлята, будьте ласкавенькі,
Бо ми йдеме ув армію, хлопці молоденькі.
4760. Ой дана, каже, дана, ой дана, даноти,
Любка іде в канонірі, а я йду в пілоти.
4761. Ой я знаю, любку, знаю, що ти мій не будеш,
Як пробудеш армієчку — за мене забудеш.
4762. Шкода мі ся, мій миленький, за тобов нудити,
Тобі би ще три годики армію служити.
4763. Ой вийду я на вулицю та стану гадати,
Тяжко любка із армії домів причекати.

Бо хто не день та й не тиждень, а три годи рувно,
Коли собі погадаву, де бо ми не сумно?!

414

4764. Ой прийди, любий любку, хоть у яроплані,
Аби-с видів, які у ня учка заплакані.

4765. Закувала зозулиця та на телеграфі,
Кой би-м любка увиділа хоть на фотографі.

4766. Од Бедевлі до Тересви нема телефона,
Хіба з тобов, мій миленький, письмом заговорю.

4767. Ци летіло та потятко в телефон ся вбило,
Напиши ми, білий любку, що ся тобі снило.

4768. Ой уйду на улицю, стану на мосточок,
Не є любка солодкого, лиш його листочок.

4769. Ой погадай за ня, любку, в армії служачи,
Я за тебе погадаю, в колгоспі роблячи.

МИР І ДРУЖБА НАРОДІВ

4770. Вернулися із чужини дикі сірі гуси,
Бо в чужині добра нема, лиш на рідній Русі.
Бо в чужині за морями лихий вітер віє,
У тумані віковичнім і сонце не гріє.

А на Русі воля й доля, як рідні сестриці,
Світить сонце комунізму із Москви-столиці.
Засвітило ясне сонце в нашій Верховині,
Ніби вдруге народилось Закарпаття нині.

4771. Ой бо у нас наша рідна партія керує,
Мудре слово Ленінове серця нам гартує.

4772. Повій, вітре, з Верховини ой через ялицю
Та понеси нашу пісню у Москву-столицю.

4773. Ой на сцені та й у Москві Космач виступає,
Гуцульщину нашу славну в піснях прославляє.
Ми, гуцули, в Москві були, грали й танцювали,
Як нас радо і весело москвичі прийняли.

Москва наша, сестра наша, брат твій Київ рідний,
Відколи ми об'єднались, відтоді він вільний.

4774. Ой клеочуть у Карпатах всі потічки й ріки,
Бо живемо ми з Москвою навіки, навіки!

4775. Гей, з Карпатів коломийка лине на долину,
Приїжджайте, любі гості, до нас в Верховину.

4776. Заграй, заграй, трембітонько, співай, Закарпаття.
Живемо в сім'ї свобідній українці-браття.

415

Повій, вітре, з гір зелених в степи України
Та передай братам нашим привіт з Гуцульщини.

Тече Тиса на долину, хвилями бушує,
Лети, пісне, у Росію, най браток почує.

Через гори лети, вітре, неси пісню нашу,
Щоб почули лісоруба та ще й бокораша.

Най приймають брати наші нашого привіта,
Най почують, як заграла у горах трембіта.

Ой сивенька зозулечка радісно кувала,
Бідна земля закарпатська багатою стала.

4777. Доки сонце буде гріти, а місяць світити,
Любов, дружба межі нами буде в нас кріпитись.

У зеленому садочку пряма доріженька,
Там щебече соловейко, кує зозуленька.

4778. Ой кувала зозулина в лузі на галузі,
Україна, як калина, в Радянськiм Союзі.

4779. В нашій зоряній Вітчизні, в Радянськiм Союзі,
Всі народи живуть мирно, як брати, як друзі.

4780. Я працюю лісорубом й книжечку читаю,
Доста хліба в своїй хаті, доста всього маю.
Засвітило ясне сонце в нашій Верховині,
Ніби вдруге народилось Закарпаття нині.
Ой зажену я в смереку гострую сокиру.
Чуєш, враже? Лісоруби вимагають миру!

4781. Ой не одна в прошлій війні крові лилась річка,
Тепер хто війну запалить, загорить, як свічка.

4782. Ой ми хочем вільно жити, мирно будувати,
Не будемо з щастям нашим повік розставатись.

4783. Дванадцятий рік сіяє сонце в Закарпатті,
Тепер руський із гуцулом живуть, як два братті.

В колективи об'єднались верховинські села,
Ми в достатку живем нині, в нас життя веселе.

Ми любимо мирну працю, ми хочемо миру,
І нікому не здолати нашу дружну силу.

Нашій дружбі розквітати, як навесні саду,
Нас, гуцулів, обирають у Верховну Раду.

Наша дружба непоборна, квітне, мов сад в цвіті,
Ми вирости в комсомолі, ми — партії діти.

4784. Нам радянська влада дала волю і свободу,
Спільно будем працювати для щастя народу.

4785. Ми кінчаємо сівбу, садимо ялини,
Весь народ за мир стоїть нашої країни.
4786. Краю мій ти, Верховино, тобі розквітати,
В новій славній семирічці щастя добувати!
Заживемо ми ще краще, партії на славу,
Чесним трудом ми прославим радянську державу.
Залунають нові пісні у радянських хатах,
Пани з розуму най сходять в Сполучених Штатах.
4787. З високої полонини вітер повіває,
Послухайте коломийки, що народ співає.
У Варшаві на конгресі всі народи світу
Об'єдналися в табір миру проти Уолл-стріту.
Щоб війни не знали люди, всі за мир вставайте,
Своє щастя і свободу дружно захищайте!
Нехай ворог не думає зброю піднімати,
Все одно йому прийдеться у море скакати!
Коли стали всі народи мир провозглашати,
Почали у Вашингтоні пани сумувати.
Справи миру в цілім світі ніхто не здолає,
З нами воля, з нами правда вже перемагає.
4788. Буковино, Буковино, мій коханий краю,
Я про тебе, Буковино, радісно співаю.
А як мені не співати, а як не радіти —
У Чернівцях і в Києві вчаться мої діти.
Черемоше, Черемоше, Черемоше гордий,
Ой як мені не гордиться, як на грудях орден!
Буковино, Буковино, Буковино рідна,
Я щаслива, я багата, колись була бідна.
Наше поле, рідне поле новий трактор оре,
Хто наш мирний труд порушить — тому буде горе!
4789. Летить голуб, летить білий по чистую воду,
Нема кращого на світі, як мир для народу.
4790. Простерлися білі хмари, як тое ряденце,
Як почую нову пісню — радується серце.
Тото мила чорнобрива у полі співає,
Де буйнеє колоссячко вітер нахиляє.
Куди ідеш — всюди чути нові пісні нині,
То партія щастя дала нашій Верховині.
Летється голос трембіточки, як вода зворами,
Хай навіки мир і дружба кріпне межи нами!

СЛАВА ЛЕНІНУ Й ПАРТІЇ

4791. Ленін нам колись казав, як у світі жити:
Міцно всім стоять за мир, з усіма дружити.
4792. Заповів нам любий Ленін кріпити державу
І в Радянській Батьківщині працювати на славу.
Заповів нам батько Ленін мир оберігати,
Щоб ішла до комунізму Батьківщина-мати.
4793. Ой червоні ті квітки, листячко зелене,
Тебе сонце, любим ми, тебе, рідний Ленін.
Ой нікому не зірвать червоного квіту,
Світить Ленін, світить сонце та й по всьому світу.
4794. Дзвеніть, наші коломийки, весело у полі,
Бо врятував батько Ленін усіх нас з неволі.
4795. Серце весело заграло і одмолоділо,
Ми провадимо в життя Ленінове діло.
4796. Ой цвіте та процвітає радянська держава.
Ленін щастя дав бідноті! Ленінові слава!
Ой співає соловейко, сонце зустрічає,
Славить партію народ наш, в піснях величає,
Світить сонце над землею, світить, виграває,
Мудрість Леніна зорею над світом сіяє.
4797. Ой не ті ми вже сьогодні, які були вчора,
Об'єдналися в колгоспи, не знаємо горя.
Ой не ті вже ми сьогодні, які були вчора,
Кожний день все веселіше жити в рідних горах.
Рідній партії спасибі, Ленінові слава,
Хай навіки процвітає радянська держава.
4798. Ой кувала зозулиця у лузі, у лузі,
Дуже добре проживати в Радянськiм Союзі.
Ой у нашого народу прекрасне майбутнє,
Бо є в нього дружба, сила й партія могутня.
Слава партії великій за великі діла,
Що Радянська Україна, немов сад, розцвіла.
4799. Із столиці світить зірка, зіронька червона,
Слався, рідна Батьківщино, радянська сторона.
4800. Рідній партії спасибі, слава їй навіки!
Закарпаття процвітає у сім'ї великій!
4801. Рідній партії подяка, славній Батьківщині!
Це за те, що Закарпаття у сім'ї єдиній.

4802. В сорокові роковини край дзвенить піснями,
Слава партії незламній, що керує нами.
4803. Ой партіє наша рідна, ти нам одна мати.
Ми тобі всі довіряєм нами керувати.
4804. Понад оті полонини веселка лунає,
А із Кремля у Карпати сонечко сіяє.
Світи, сонце, у віконце, на гуцульські гори,
Та не буде в нашій хаті вже біди ніколи.
4805. Ой як мило і весело в нашій Верховині!
Нові пісні, коломийки чути всюди нині
Про Леніна великого, про рідную владу,
Про квітучу Верховину, щасливу й багату.
Ой квітує наше щастя, як садочки в маї,
Цвіте братство, цвіте дружба у нашому краї.
Половіє пшениченка, колосками гнеться,
Пішло горе аж за море, уже не вернеться.
Так заграйте, гусярики, у струни новенькі,
Хай почує Москва-мати, як ми веселенькі.
4806. Зашуміли ріки співом, закарпатські ріки,
Ти скріпила нашу дружбу з руськими навіки!
Ой, партіє наша рідна, ти нам одна мати!
Ми тобі всі довіряєм нами керувати.
Для усіх ти справедливо думаєш, гадаєш
І на добру нас дорогу в житті направляєш.
4807. Хай віками красуються зелені Карпати,
Нам партія така мила, як рідная мати.
Хай віками зеленіють гори і долини
І хай слава про партію по всім світі лине!
Ой вже зоря комунізму світиться над нами.
Хвала партії могутній віками, віками!
4808. Сонце сяє, виграє в полонинських зворах,
Закарпатці уже вчать на Ленінських горах.
4809. А ми з честю виправдаєм партії довір'я,
Розів'ється, як косиця, радянське Міжгір'я.
4810. За життя щасливе наше, що ми його маєм,
Ми партію комуністів в піснях величаєм.
Ой партіє, партійочко, ми дуже щасливі,
За твоєю порадою живем в колективі.
Йой як радо, йой як мило на серці мі стало,
Бо то сонце із Кремля до нас завітало!

4811. Розквітають лани й доли, гомонить діброва,
Ой немає ріднішого, як партії слово.
4812. Розвивайся, зелен гаю, розмовляй з вітрами.
Слава партії великій, що керує нами!
Плани партії й народу — плани нероздільні,
Чудеса можуть творити люди наші вільні.
4813. Ой партіє наша рідна, ти нас окриляєш,
Ти шляхи до комунізму всім нам прокладаєш.
4814. Ой партіє наша рідна, тебе ми вславляєм,
Хвалу тобі співаємо і щастя бажаєм!
Ой Росіє, наша мати, Радянська країно,
Добра тобі бажаємо, наша Батьківщино!
Немає в нас багатія, немає в нас пана,
Життя квітне, дружба росте межи всіма нами.
Ой у море вливаються великі ріки,
Будем дружбу гартувати на вічні віки.
Ой як мило і весело в нашій Верховині,
Нові пісні, коломийки, чути всюди нині.
Про Леніна великого, про рідную владу,
Про квітучу Верховину, щасливу й багату.

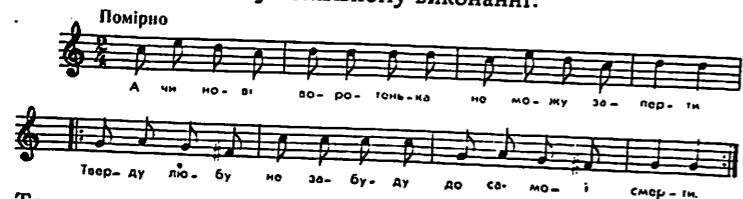

МЕЛОДІЇ

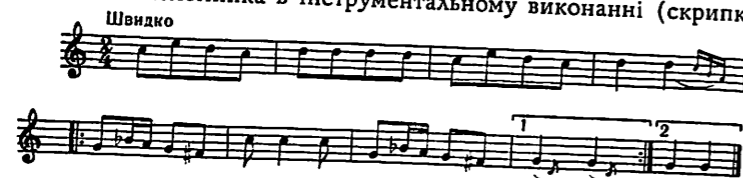

Мелодія коломийки у вокальному виконанні:

Та ж сама коломийка в інструментальному виконанні (скрипка):

Про жвавий характер танцю, його пориваючий темп й емоційну наснагу говорить сама коломийка:

Наш музика кучерявий та як зачне грати,
Хоч який слуп закопаний — мусить танцювати.

У народі збереглася пам'ять про стародавні коломийки, мелодії і танцювальний темп яких очевидно відрізнялися від популярних у XIX ст. Виходячи в танцювальне коло, газда просить музику за-грати «не тої коломийки, що ріже як січку, але тої коломийки, що по-старосвітську». В коломийках-приспівках до танцю згадуються різноманітні варіанти виконання цього танцю. Його можна танцювати «по-старосвітськи», «по-бабецьки», «по-кавалірськи», «по-загірськи» і, навіть, «по-монастирещьки». Та при всій різноманітності варіантів, як у найдавнішій формі, так і в сучасній, вихідною позицією коломийки-танцю є коло, а основним композиційним елементом — коло, що поволі розпадається на менші кола, доходячи до пари.

Очевидно місце коломийки-танцю в мистецькому побуті кожної місцевості різне. Іноді дослідники робили висновки про музичну природу коломийки, спостерігаючи її побутування в одному якомусь районі. Такі висновки, звичайно, не могли бути об'єктивними й характеризували жанр, як такий, без скидки на умови його побутування. Так, відомий збирач і дослідник української народної поезії Жегота Паулі в своєму збірнику *Pieśni ludu guskiego w Galicyi*, т. 2 (Львів, 1840, стор. 165) характеризує коломийку як танець, супроводжуваний смутною і тужливою музикою (з тонів *moll*), що при співі посувається спочатку поволі, а далі все швидше (в 2/4 такту), доки хлопець не вхопить дівчину, яка від нього відступає.

Інший знавець фольклору Покуття, Оскар Кольберг, подає значно докладніший опис цього танцю: «Посередині вибраного під танок місця ставиться лава, на ній сідають музики (здебільшого скрипка та цимбали). Парубки починають заводити танець, тобто обходять навколо музики один по одному, приспівуючи кожний коротенькі пісні. Тоді ж дівчата та молодіці сидять чи стоять віддалік, вигукуючи, коли кожному з них на ймення викличе до спільного танцю який-небудь парубок»¹.

Коломийка, описана Кольбергом, — яскравий зразок народного синкретичного мистецтва. Співи, рухи, інструментальна гра тут є невід'ємними частинами складної художньої композиції. Вона складається з різних за характером і темпом виконання частин, а також має кілька різновидів (гордянка, городенка, барабулянка).

Дуже можливо, що коломийка як танець протягом тривалого часу де в чому змінилася в тій же самій місцевості і що сучасний її запис відрізнявся б від того, що близько ста років тому зафіксував О. Кольберг. Одне, що можна сказати певно — виконується вона в різних районах по-різному. Так, у селах Косівського району, Івано-

¹ Кольберг, Покуття, т. III, стор. 2—6.

Франківської області, сучасна коломийка відзначається багатством і різноманітністю фігур, технічною віртуозністю тоді, як у ряді сіл Борщівського району, Тернопільської області, виконання її зводиться до колективного співу, під час якого виконавці рухаються по колу приставним кроком.

«Співані» коломийки загалом далеко різноманітніші музичною будовою і характером виконання. Серед них знайдемо і речитативні — дуже близькі до декламування, і більш мелодичні речитативні сумного, імпровізаційно-задумливого характеру, збагачені мелізматичними прикрасами (мордентами, форшлагами, *glissando* тощо) та без прикрас, і яскраво мелодичні, веселі, жваві, танцювальні за характером.

Коломийки «до співу» часто не мають чіткої метро-ритмічної структури, хоч і зберігають типовий розмір вірша. Тут зустрічаються найрізноманітніші метри: 2/4, 3/4, 6/8, 5/8 тощо, причому нерідко вживається і змінний метр. Будова музичного куплету іноді відхиляється від чіткої квадратносиметричної форми, обов'язкової для танцювальних коломийок.

Суто «співані» коломийки відзначаються ширшим мелодичним обсягом, розвиненою мелізматикою, більшою спорідненістю з народною піснею. Вільний імпровізаційний розвиток значної частини співаних коломийок часто призводить до куплетних варіацій у межах одного виконання. Деякі співаки в кожний наступний куплет вносять стихійно мелодичні та ритмічні видозміни. Ця особливість споріднює такі коломийки з протяжними сольними піснями, де майже кожний куплет потребує окремої фіксації. Серед коломийкових мелодій є такі, що використовуються і до співу й до танцю.

Співвідношення між коломийковими мелодіями й текстами залежить від місцевості, в якій вони побутують. В кожному районі, селі або частині села побутує певна кількість своїх традиційних коломийкових мелодій. Так, Іван Колесса в одному селі Ходовичах на Стрийщині записав 41 коломийкову мелодію. В інших же місцевостях, наприклад, у ряді районів Закарпаття їх маємо в середньому 5—10. При цьому до уваги не беруться загальновідомі мелодії, що поширилися головним чином завдяки концертним виступам професіональних і самодіяльних колективів². Що ж до текстів, то, як відомо, в кожній місцевості їх безліч.

В різних місцевостях маємо різне співвідношення між співаними й танцювальними коломийковими мелодіями. В одних переважає співоче, в інших танцювальне начало. Цілком природно, що діалектні не лише словесні, а й мелодичні особливості в різних районах побутування коломийки зумовили різноманітність музичних особливостей та характеру музичного виконання при спільних стильових ознаках для цілого жанру.

На основі ряду опублікованих матеріалів, записів фольклорних експедицій та спостережень протягом багатьох років можна з певністю говорити, що кожний район має свій коломийковий стиль і види коломийкового побутування. При спільності змісту багатьох текстів спостерігається також місцевий підхід до їх виконання.

В деяких районах коломийка має лише чітку симетричну будову з постійним рівномірним метром у 2/4 (див. примітки І. Колесси до коломийкової мелодії № 20 в праці «Галицько-руські народні пісні з мелодіями») ³. Зібраний матеріал також свідчить про те, що коломийки Львівської, Тернопільської, частково Івано-Франківської (північ) областей мають багато спільного в мелодії та ритміці з загаль-

² Серед загальної маси коломийок є небагато мелодій, спільних для всієї території поширення цього жанру, або, навіть, для кількох районів, причому спільність ця дуже часто позначена варіантністю.

³ «Для відміни і перервання одноманітності коломийкового ритму, — пише І. Колесса, — співають в Ходовичах дуже часто коломийки під сю мелодію, тому ж заміщено її між коломийками, хоч вона не має коломийкового ритму (2/4); те саме треба сказати про мелодію під ч. 37».

ноукраїнськими жартівливими піснями, танцювальними, застольними приспівками. Коломийки ж багатьох районів Закарпатської області та Гуцульщини відзначаються посиленням елементів речитативності й речитативної імпровізаційності з яскраво вираженою локальною мелодико-інтонаційною сферою. Проте мелодії гуцульських коломийок при частих ознаках декламаційності характеру виконання в загальній своїй масі мають також симетричну будову та рівномірний розмір у 2/4.

У мелодіях коломийок, особливо гірських районів, часто спостерігається хід двох кварт підряд, відчувається присутність малої септими (значно рідше — великої) в мелодичному розвитку, або й прямих ходів на септиму. Це наводить на думку, що на формування коломийкових мелодій мали вплив інтонації старовинної інструментальної музики (сопілки, трембіти), мелодії якої в основному побудовані на натуральному обертоновому звукоряді. Звідси й характерний хід на кварту (Д—Т) і своєрідне вільне інтонування, що виходить за межі 12-ступеневого темперованого звукоряду. В багатьох коломийкових мелодіях Закарпаття, особливо «співаних», звуковисотне положення першої половини куплета значно вище, ніж другої, а мелодичний розвиток окремих фраз іде переважно по лінії звуковисотного спаду. Різниця у висотному положенні між початковим і заключним звуками нерідко досягає квінти, сексти, септими, а то й цілої октави. Часто початок мелодії становить найвищий ступінь її звукоряду («Ей, сірі очка, сірі», «Коло моста дуб зелений», «Ой тече вода, тече»). Цю особливість коломийок, зокрема «співаних» можна пояснити способом і характером їх виконання. Найчастіше вони виконуються просто неба. Спів вільно летить на просторі. Нерідко співак прагне донести свою співанку за певним призначенням:

Кой я собі заспіваю коло колибочки,
Пуйде голос ровенками аж до білявочки.

Іноді співаки «перегукуються» в горах за допомогою співанок-коломийок. Цим, очевидно, й пояснюється заклічний, піднесений характер першої частини коломийкової мелодії, своєрідність її загальної конструкції.

Здебільшого в «гуцульських» коломийках (особливо Жаб'євського та Косівського районів, Івано-Франківської області) дуже часто на одному звукові декламуються цілі відрізки мелодії:

На перший погляд, особливо якщо судити з нотних записів, такі мелодії здаються примітивними. Та співаки під час виконання вносять у них стільки інтонаційної і ритмічної різноманітності, емоційної виразності, що художність й оригінальність їх виконавської творчості стає очевидною.

Яскраві за стилем каданси гуцульських коломийок. Для них найбільше характерна метроритмічна схема кадансу щойно наведеної коломийки (♩ ♩ ♩ ♩ ♩ ♩ ♩ ♩ ♩ ♩ тощо). Ця типово коломийкова схема кадансу також нерідко зустрічається на Буковині, в інших районах її менше. Не менш типова метроритмічна схема коломийкового кадансу ♩ ♩ ♩ ♩ ♩ ♩ ♩ ♩ ♩ ♩, значно поширена на Закарпатті, Львівщині, Тернопільщині.

Помічається, що в різних районах є свої улюблені мелодико-інтонаційні кадансові звороти. Так, у коломийках Міжгірського, Іршавського та інших районів, Закарпатської області, часто трапляється кадансовий хід від тоніки на домінанту («Коло моста дуб зе-

лений», «Ізгоріла полонина», «Ей, куди-м походжував» та інші). Нерідко зустрічається цей хід і в гуцульських коломийках («Ой іду я додому», «Ей, з тої полонинки» тощо).

Практика виконання коломийок також має свої місцеві традиції. Наприклад, у ряді сіл Косівського та Жаб'євського районів коломийкові тексти пов'язані між собою більше, ніж в інших місцевостях. Часто коломийки виконуються в певній послідовності навіть тоді, коли їм бракує сюжетного зв'язку. Тут більше, ніж в інших районах, поширені сюжетні коломийкові співанки баладного типу, які виконуються на коломийкові мелодії. Можливо все це пояснюється тим, що тут значно розвинена інструментальна музика й коломийки та співанки виконуються на дозвіллі в супроводі інструментального ансамблю, здебільшого гуртом в унісон. А закріплення коломийкових куплетів у певній послідовності — необхідна умова хорошої злагодженості колективного виконання. Цим же пояснюється більша конкретність метроритміки коломийкових мелодій.

«Співані» коломийки вільно речитативного характеру, що зустрічаються на Закарпатті та на Буковині, є суто сольним видом пісенної творчості. Вони рідко виконуються колективно. І це зрозуміло. Виконання мелодій з імпровізаційним розвитком обов'язково викличе в хорovому виконанні ритмічну та мелодичну неузгодженість.

Цікаве, хоч і мало з'ясоване, явище належності до чоловічого або жіночого репертуару певних коломийкових мелодій (саме мелодій, а не текстів).

Загалом ладова будова коломийкових мелодій має дуже багато спільного з усією українською народнопісенною творчістю. Причому місцеві традиції тут також мають велике значення. Дуже поширені різноманітні народні лади, поєднання різних ладів або їх елементів у межах однієї мелодії. Однак у кожному районі помічається перевага тих чи інших характерних ознак. Так, у значній частині Закарпаття переважають мелодії мінорних ладів. Мелодії коломийок, записані в Сколеському, Підбузькому, Бориславському районах, Львівської області, побудовані здебільшого в іонійському звукоряді. Коломийки, записані Вацлавом Залеським (також Львівщина, Олеский район, початок XIX ст.), — мінорні. Для них характерне поєднання елементів гармонічного й натурального мінорів з підвищеним IV ступенем та дорійською секстою, часте вживання збільшеної секунди. Спостерігаються певні закономірності в поєднанні ступенів звукоряду в будові мелодій. На Чернівецькій та Івано-Франківській Гуцульщині улюблене ладове забарвлення — збільшена секунда, утворена в результаті підвищення IV ступеня в мінорі. Зате в багатьох районах Закарпаття, де підвищення IV та VII ступенів трапляється часто, збільшена секунда фіксується як виняток. Загалом же у коломийкових мелодіях значно переважають мінорні лади. Цікаво, що багато мелодій починаються і завершуються на різних ступенях звукоряду (II, IV, III та ін.). Причому на початку мелодії віддається перевага IV-му ступеневі, а наприкінці — домінанті.

По-різному виявились і метроритмічні особливості коломийок. Так, коломийки Іршавського, Хустського, Тячівського, Міжгірського районів, Закарпатської області, порівняно до коломийок Жаб'євського, Косівського — Івано-Франківської та Кіцманського, Вашківського — Чернівецької областей, відзначається більшою синкопованістю ритму. Відрізняються вони між собою і самим характером синкоп. Майже зникають синкоповані ритми в деяких районах Тернопільщини, Львівщини.

Коломийкова мелодія не лишається сталою в творчості українського народу. Її музична мова, завдяки взаємозв'язкам і взаємовпливам різних стильових ознак народної пісенності безупинно розвивається. Зберігаючи старі класичні коломийкові традиції, народ створює нові в'дчи, форми й варіанти мелодій.

1 Швидко

Ой у са-ду виш-не-во-му рос-те я-во-ри-на,
а за доб-рим чо-ло-ві-ком жін-ка, як ка-ли-на.

2 Швидко, легко

А я то-є дів-ча лю-блю, що бі-ле, як гу-ся.
О-но ме-не по-ці-лу-є, тіль-ко при-ту-лю-ся.

3 Дуже швидко

Бо-дай же ти, дів-чи-нонь-ко, хи-рі-ла, бо-лі-ла,
що ти мо-їх вин-них яб-лук за лі-теч-ко ззі-ла.

4

Ко-со ма-я зо-ло-та-я, ко-со мо-я дріб-на,
то-м тя те-бе роз-плі-та-є жур-ба не по-тріб-на.

5 Помірно

Ой ку-ва-ла зо-зу-лень-ка, те-пер не чу-ва-ти,
по-ле-ті-ла в ліс бу-ко-вий ніч-ку но-чу-ва-ти.

6 Швидко

Ой сі-че-на ка-ли-нонь-ка, сі-че-на, сі-че-на,
то-ді ме-не хлоп-ці люб-лять, як я за-ру-че-на.

7 Швидко

Я-кі то-ті цві-ти крас-ні, кот-рі за-цві-та-ють,
я-кі то-ті ді-ти щас-ні, кот-рі ма-тір ма-ють.

8 Швидко

На ви-со-кій по-ло-ни-ні тра-ва зе-ле-ні-є,
йти би ме-ні до ми-ло-ї, що ми-лень-ка ді-є.

9 Весело

По-ду-ма-ю, по-ду-ма-ю, так со-бі ду-ма-ю,
не є кра-щих спі-ва-но-чок, як в на-шо-му кра-ю.

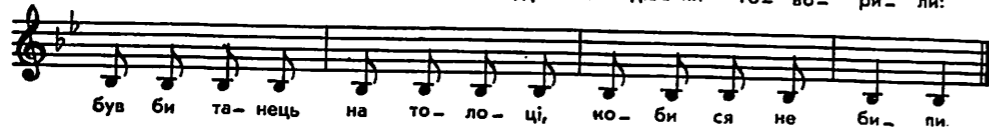

10 Помірно

11 Жваво

12 Швидко, легко

13 Швидко

14 Швидко, легко

15 Швидко

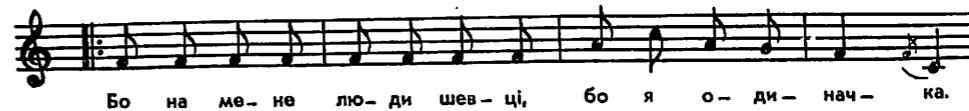
16 Помірно

17 Швидко

18 Швидко

19 Швиденько

20 Швиденько

Ой вий-ду я на го-род, ста-ну сі на гряд-ку,
не-ма мо-ї ма-ту-ськи тай не-ма по-ряд-ку

21 Швидко

Ой шу-мі-ла лі-щи-нька, як ся роз-ви-ва-ла.
Ой пла-ка-ла дів-чи-нька, як ся й ви-да-ва-ла.

22 Жваво

Го-рі-лоч-ко ду-ри-лоч-ко, зрад-ли-ва-с, не-бо-го,
зра-ди-ла ти в Га-ли-чи-ні газ-ду не од-но-го.

23 Рухливо

Пі-ють ку-ри, пі-ють ку-ри, пі-ють ко-гу-тят-ка.
Пі-шов бать-ко на яр-ма-рок ку-пить чо-бо-тят-ка, тят-ка

24 Швиденько

Ой не хо-ди, ба-га-чи-ку, го-ро-ю за мно-ю,
бо ти бо-гач, а я бід-на-не па-ра з то-бо-ю.

25 Швиденько

Ой ку-ва-ла зо-зу-ленька, ку-ва-ла, ку-ва-ла.
Ой то ж ме-ні мо-ло-до-ї, лі-та ра-ку-ва-ла.

26 Не дуже швидко

Ой пі-ду я у са-до-чок, там яб-лоч-ко ви-сить,
що я бу-ду ро-би-теньки, як мя люб-ко ли-шить?

27 Помірно

Гу-ціль-щи-но, на-ша ма-ти, на-ша рід-на ма-ти,
як за те-бе не бо-ро-тись, жит-тя не да-ва-ти?

28 Жваво

Впа-ла скрип-ка із по-ли-ці, а цим-бал ур-вав-ся.
за те ме-не ма-ти би-ли, що до дів-ки браз-ся

29 Швиденько

Ой сер-це, мо-є сер-це, то мі по-бо-лю-єш
та по-віш мі, мо-є сер-це, за ким май-ба-ну-єш!

30 Швиденько

Ой шу-мі-ла лі-щи-нонь-ка, коль ся роз-ви-ва-ла,
За-пла-ка-ла Ма-ру-сень-ка, коль ся від-да-ва-ла.

31 Швидко, легко

Ой за-спі-вай, си-вий пташ-ку, за-спі-вай, си-вень-кий,
та за-спі-вай на той го-лос, що спі-вав ми-лень-кий.

32 Швидко

Ой пі-ду я з то-го се-ла на дру-ге се-лень-ко,
ко-мусь бу-де жаль ве-ли-кий, ме-ні ве-се-лень-ко.

33 Швидко

Ей, ма-му-ню, ма-му-нень-ку, мо-я ма-му-нень-ку,
за що ж ти мні за-муж да-ла, та-ку мо-ло-день-ку.

34 Швидко, легко

Ой ко би я за тим бу-ла, за ко го га да-ю,
сім раз би я во-ди внес-ла з ти-хо-го Ду-на-ю.

35 Не швидко

Да-ла ме-не мо-я ма-ти за ді-да ста-ро-го
ка-за-па мні ша-ну-ва-ти за-мість мо-по-до-го

36 Швиденько

Ей пі-ду мам-ко, пі-ду, ку-ди-м не хо-ди-ла,
там, мо-же, я то-го най-ду, ко-го би-м лю-би-ла.

37 Швидко

Не те-пер, не те-пер на за-льо-ти хо-дять,
во-се-ни, во-се-ни, як се-буль-ба ро-дить.

38 Швидко, легко

А я в сво-ї ма-му-ней-ки роз-ко-ші за-зна-ла,
за єд-но-го сон-ця ляг-ла, за дру-го-го вста-ла

39 Жваво

40 Швидко, легко

41 Швидко, легко

42 Швиденько

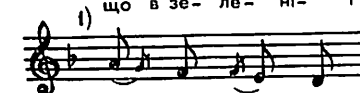
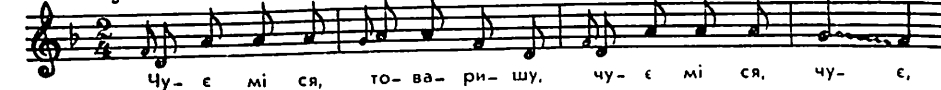
43 Швидко

44 Помірно швидко

45 Рухливо

46 Швиденько

47 Швидко

48 Виразно

49 Помірно

Ой мо-ло-да мо-ло-дич-ко, мо-ло-да, мо-ло-да,
що ж те-бе, фая-на люб-ко, лю-би-ти не шко-да.

50 Хутко

Чи ти знав, на що брав ме-не, не-ве-лич-

ме-не ма-ти го-ду-ва-ла, як пе-ре-пе-лич-ку.

51 Чітко, говірко

Та і-шов я го-рі се-лом та го-рі лав-ка-ми,
та й ма-ло ня не за-би-ли ци-га-ни лап-ка-ми.

52 Повільно

Тво-я ма-ма го-во-ри-ла, мо-я ма-ма чу-ла,
тво-я ма-ма го-во-ри-ла, що я во-ло-цю-га.

53 Швиденько

Ой бо-лить ня го-ло-вонь-ка та й ме-жи, пле-чи-ма,
та ве-дїть мі дох-то-ри-ка з чор-ни-ми о-чи-ма.

54 Швиденько

Ой чер-во-ний бу-ря-чок, чер-во-нень-ка гич-ка,
при-хо-ди-ли ка-ва-лс-ри,— я ще не-ве-лич-ка. лич-ка.

55 Швиденько

Ой Ма-рій-ко чи-чі-рі, чи-чі-рі, чи-чі-рі,
роз-че-ши мі ку-че-рі, ку-че-рі, ку-че-рі.— че-рі.

56 Швидко

Ой ма-ла я ма-му-нень-ку, а-ле не рід-нень-ку,
о-на ме-ні не спри-я-є, ні мо-му сер-день-ку.

57 Швидко

Ой ди-ву-ють-ся лю-ди, що я та-ка бі-ла?
ой ні-хто то не зна-є, я-ка ме-ні бі-да.

58 Швиденько

Звід-ти го-ра, звід-ти дру-га, а звід-ти до-ли-на.
По-між ти-ми го-ронь-ка-ми мо-я бі-ля-ви-на.

59 Швидко

А в бо-га-ча низь-ка ха-та, ви-со-кі по-ро-ги,
бу-де бо-гач ви-мов-ля-ти, де во-ли, ко-ро-ви.

60 Швидко

Ой ку-па-ла ме-не ма-ма то в ме-ду, то в ви-ні,
чо-му ме-не не ску-па-ла в чер-во-ній ка-ли-ні?

61 Швиденько

Ой не бай-ка, мо-я мам-ко, не бай-ка, не бай-ка,
а я со-бі по-лю-би-ла хлоп-ця Ми-ко-лай-ка.

62 Жваво

Ме-не ма-ти по-ро-ди-ла в се-ре-ду до дни-ни,
я взув-ся в по-сто-ля-та, по-біг до дів-чи-ни.

63 Помірно

Ой ти, ми-лий, на го-рі, а я на до-ли-ні,
те-бе бо-лить го-ло-вонь-ка, ме-не в се-ре-ди-ні.

64 Швидко

Ой пі-шла я в по-ло-ми-ну з бі-ли-ми вів-ця-ми,
за-гу-би-ла пер-сте-ни-ну з трьо-ла ка-мін-ця-ми.

65 Швидко, легко

Ма-рі-ян-цю, Ма-рі-ян-цю, ку-пи мі ру-м'ян-цю
та най я ся за-ти-ка-ю в не-ді-лю до тан-цю.

66 Швидко

Ой хо-ди-ла дів-чи-нонь-ка по пан-ськім го-ро-ді,
на-зби-ра-ла ру-ти зіл-ля, ма-ї-ти-ся го-ді.

67 Швидко

Ой ве-сі-льї, ве-сі-льї, ве-сі-льї, ве-сі-льї,
(й) а хто ж бу-де за-мі-та-ти по ве-сі-льї сі-ні?

68 Рухливо

Ти до ме-не не хо-ди, ку-че-ря-вий вра-же,
бо я те-бе тай не люб-лю, бо ма-ти не ка-же.

69 Швидко

Ой по- під ліс до- ро- жеч- ка, по- під ліс, по- під ліс.
Не- ма мо- го ми- лень- ко- го ко- би бог го при- ніс

70 Помірно

Як ся бу- деш же- ни- тень- ки — про- си на ве- сіл- ля,
по- да- ру- ю гар- ний бу- кет го- род- но- го зіл- ля.

71 Швидко, легко

Ой вма- ю я сво- ю жін- ку в ру- жо- вий ві- но- чок,
не дав би я сво- ї жін- ки за со- рок ді- во- чок.

72 Швидко

Ой дів- чи- но, дів- чи- нень- ко, я- кас мі ми- лень- ка,
як у лі- ті при ро- бо- ті во- да сту- де- нень- ка.

73 Швидко

Ой чи я ті не ка- за- ла: — Мій си- ну, же- ни- ся!
Та й не хо- ди по ве- сі- пью, та й не во- пс- чи- ся!

74 Помірно

Ко- ли со- бі по- га- да- ю, як бу- ло бу- ва- ло.
як ся пи- ла зо- рі- воч- ка, як ся цю- льо- ва- ло.

75 Швидко

Ой на го- рі, на го- рі бе- ре- за хи- лить- ся,
чось мо- я го- ло- вень- ка не роз- ве- се- лить- ся

76 Швидко

Ой а ти сі був ра- ба- тий, я сі бу- ла пиш- на,
(й) а де ж мо- і о- ці бу- ли, що- м за те- бе вийш- ла.

77 Не поспішаючи, речитативом

Ой ти та- кий гид- кий, брид- кий, я тя при- кра- си- ла:
мо- є лич- ко, як яб- луч- ко, з си- ви- ми о- чи- ма.

78

Ой на ду- бі ко- ра гру- ба, на ли- пі то- нень- ка.
Ой ка- за- ла при- хо- ди- ти люб- ка со- ло- день- ка.

79 Помірно

80 Помірно

81 Швидко

82 Швидко

83 Швидко

84 Швидко

85 Швидко

86 Швидко

87 Швидко

98 Жваво

Всі я го-ри пе-рей-шов і то-ті Во-ло-хи,
не най-шов-ем фай-них дів-чат, са-мі лу-по-ло-хи.

99 Не поспішаючи

Чи-ї пчо-ли по ді-бро-ві, мо-ї на цві-точ-ку,
а хто лю-бить да-ле-ку-ю, а я су-сі-доч-ку.

100

А я, хло-пець мо-ло-денький, по бу-да-чу ска-чу,
так мі дів-ки на-до-ї-ли, що ма-ло не пла-чу.

101 Помірно

Ой у по-лі кир-ни-чень-ка, ми-ла за-ню зна-є,
ко-ли і-де на во-ди-цю, все ня спо-ми-на-є.

102 Досить швидко,говірком

По-ло-ни-но, по-ло-ни-но, чо-му-с не єд-на-ка,
та на од-ній вів-ці па-суть, на дру-гій яг-ня-та,
та на од-ній вів-ці па-суть, на дру-гій яг-ня-та.

103

То-ва-ри-шу па-не бра-те, не то-ва-ри-шуй-мо,
за-бе-рім сі по дів-чи-ні тай гос-по-да-руй-мо.

104 Швидко

Тя-жень-ко мі на сер-день-ку, на мо-їм, на мо-їм,
по-ві-дай мі, мо-я ми-ла, ци та-ке на тво-їм.

105 Помірно

Вий-ду в по-ле, по-див-лю-ся, як-то гар-но ста-ло.
Мо-є сер-це у кол-гос-пі бо-ліль пе-ре-ста-ло.

106 Помірно

З Ко-ло-ми-ї, з Ко-ло-ми-ї я впа-у по-ми-ї,
не да-ли мі, гей, по-ги-ну-ти дів-ки чор-но-бри-ві.

107 Швидко, легко

Па-ру-боч-ку, па-ру-боч-ку, со-лод-кий ме-доч-ку,
в вік-ні сид-жу, те-бе вид-жу в виш-не-вім са-доч-ку.

108 Помірно

На ви-со-кій по-ло-нин-ці, гей, яг-ня-га па-суть-ся,
 да-ла би-м ті пи-са-ноч-ку, ку-ри не не-суть-ся. —суть-ся.

109 Швидко

А на ме-не на-бре-ха-ли, а я ся не бо-ю,
 а я з то-ї брех-ні вий-ду, як па-ні з по-ко-ю.

110 Швидко

За-грай же мі, му-зи-чень-ку, як сам ро-зу-мі-єш,
 ци ті паль-ци по-кру-ти-по, ци ліп-ле не вмі-єш!

111 Швиденько

Ой ма-ти, мо-я ма-ти, ти ме-ні не ма-ти,
 бо ти ме-ні не ве-лі-ла фай-не дів-ча взя-ти.

112 Швидко

Та як ме-не, мо-ло-день-ку, від ма-гін-ки взя-го,
 ка-ли-ноч-ку з-під ві-кон-ця до ка-поч-ки стя-го.

113

Ой дів-чи-но, дів-чи-нонь-ко, рад би-м тя лю-би-ти,
 та да-ле-ка до-рі-жень-ка до те-бе хо-ди-ти.

114 Швидко, легко

Звід-си го-ра, звід-ти дру-га, в се-ре-ди-ні я-ма,
 ме-жи ти-ми го-ронь-ка-ми мо-я рід-на ма-ма.

115 Швидко

Не бий ме-не, мо-я ма-ти, ні-ко-ли ні. за-що,
 по-б'є ме-не ли-ха до-ля, як бу-ду ле-да-що.

116 Рухливо

Ей, та-кий у ня люб-ко, що не є над ньо-го,
 дай му, бо-же, здо-ров-ляч-ка та й ма-ге-рі йо-го.

117 Швидко

Ой да-ла-с-мя, ма-му-ней-ко, ой да-ла, ой да-ла,
 та як ту-ю ко-но-пель-ку до бо-ло-та впа-ла.

118 Досить швидко

119 Швидко

Вар. 1)

120 Помірно, речитативом

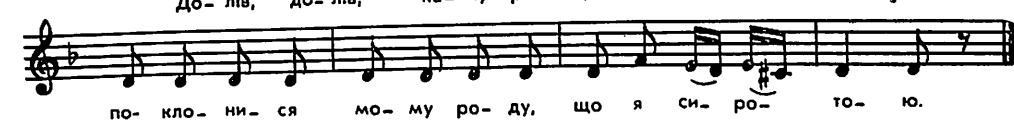
121 Жваво

122 Жваво

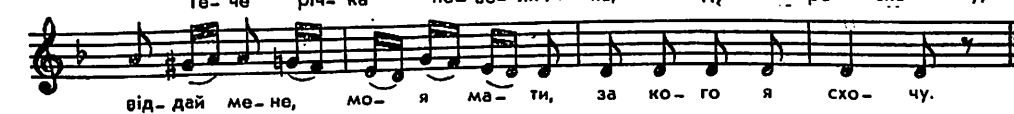
123 Жваво

124 Рухливо

125 Рухливо

126 Жваво

127 Рухливо

128 Помірно, речитативом

129 Швидко

130 Швидко

131

132

133 Жваво

134 Швидко

135 Помірно

136 Швидко, легко

137 Швидко, грайливо

(Ой) на по-лю кир-ни-чень-ка диль-ом ди-льо-ва-на,
ци ти, люб-ко. та-ка фай-на, ци-с на-ма-льо-ва-на?

138 Рухливо

Чи я то-бі не ка-за-р не да-ва-ла зна-ти,
сам не йди, лю-дей не шли, не дасть ме-не ма-ти

139 Не поспішаючи

Ой рик-ну-ла ко-ро-ви-ця тур-сько-го за-во-ду
не ди-вуй-те, гар-ні хлоп-ці, на мо-ю у-ро-ду.

140 Рухливо

Та лю-бив я дів-чи-ноч-ку, дів-чи-ноч-ка й ме-не.
Не хо-ті-ла ста-ра да-ти дів-чин-ку за ме-не.
там ко-ров-ки по-до-ї-ла ко-ха-ноч-ка мо-я.

141 Досить швидко, з гумором

Як був в ме-не но-чу-ва-ка та зва-ри-ла-м йо-му ра-ка,
на-ва-ри-ла йо-му ю-ші, кли-чґ йо-го до по-ду-ші.
Варіант

142 Швиденько

Та я га-ю не ру-ба-ю, га-єм ся об-ти-чу.
Ве-ли-ко-го за-ко-хан-ня ні-ко-му не зи-чу.

143 Декламуючи

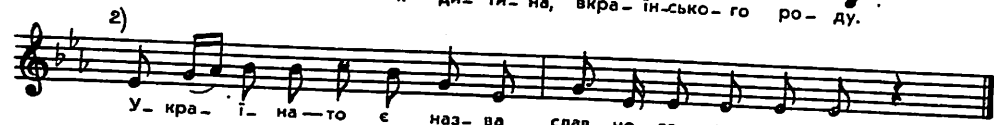
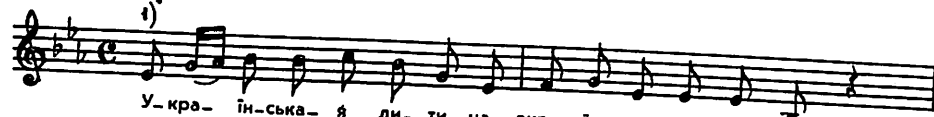
Вой ку-є за-зу-леч-ка, вой ку-є, вой ку-є.
Ма-ше-ру-є, ма-ше-ру-є во-ро-жень-ка вби-ти
Фай-ний ма-йор мо-ло-день-кий по-лем ма-ше-ру-є.
та про-ше ся фай-ні люб-ки, про-ше ся ди-ви-ти.

144 Помірно

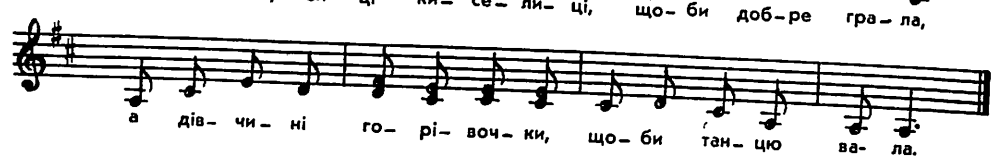
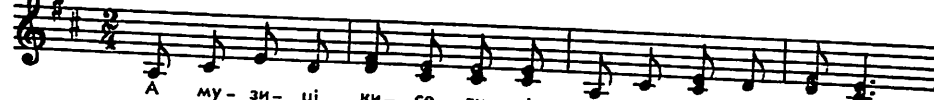
На тім бо-ці при по-то-ці ко-ша-роч-ка но-ва,
там ко-ров-ки по-до-ї-ла ко-ха-ноч-ка мо-я.

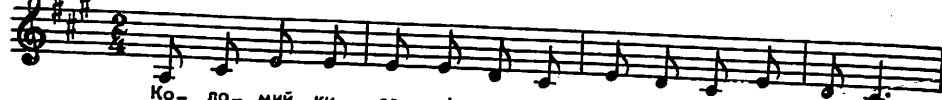
145 Помірно

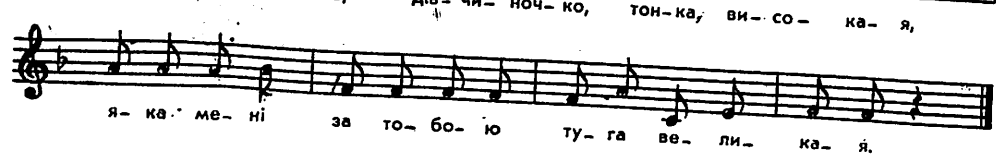
146 Помірно

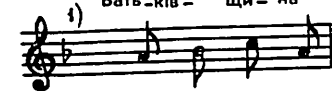
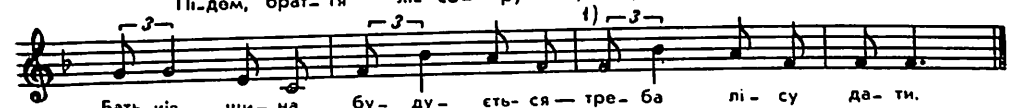
147 Помірно

148 Помірно

149 Помірно

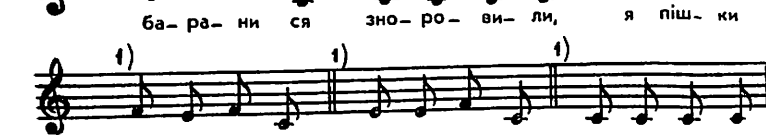
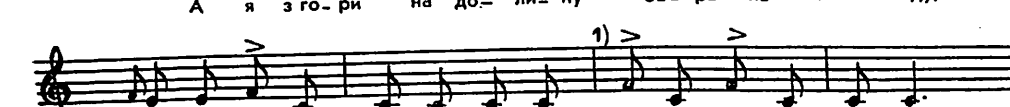
150 Швидко

151 Речитативом

152 Не поспішаючи

153 Не швидко, декламуючи

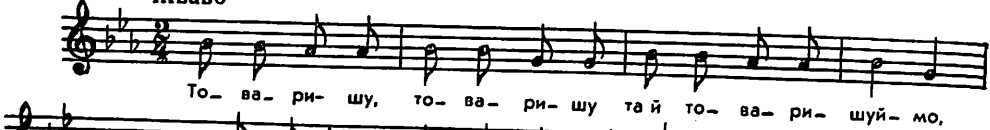

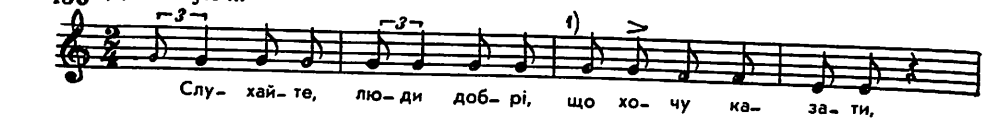
154 Помірно

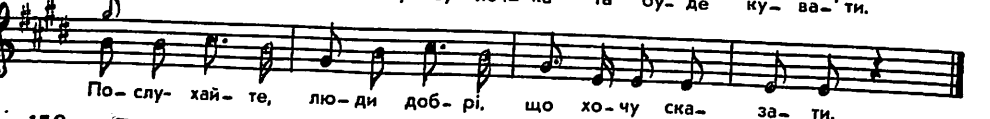
155 Жваво

156 Декламуєчи

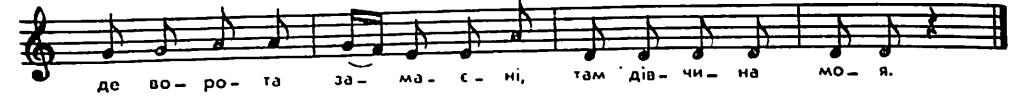
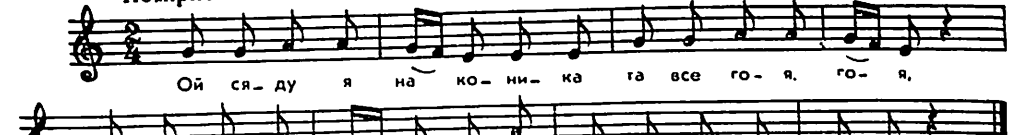
157 Помірно

158 Помірно

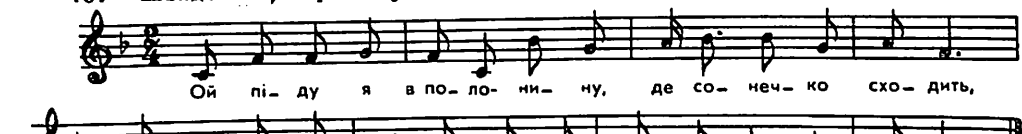
159 Помірно

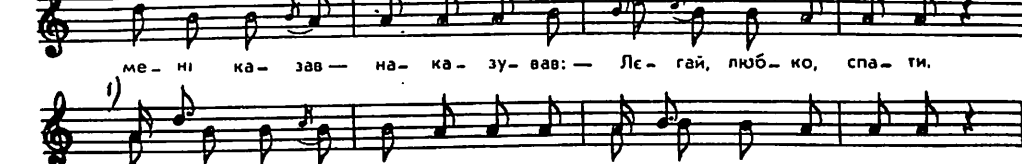
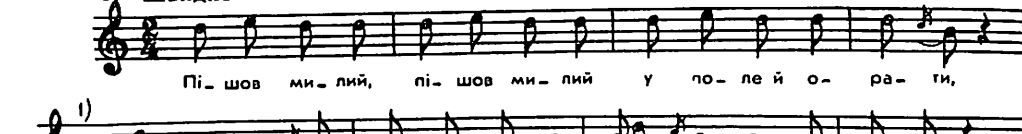
160 Не поспішаючи

161 Швиденько, не розтягувати

162 Швидко

163 Не кваплячись

164 Швидко

Я ка-лин-ку по-ла-ма-ю, на ка-лин-ці сто-ю.

Дав-но би-х тя зча-ру-ва-ла, лиш ся бо-га бо-ю.

165 Помірно, речитативом

Та я зна-ю, мій ми-ленький, я зна-ю, я зна-ю,

що ти ме-не йой не возь-меш, бо во-лів не ма-ю.

166 Помірно, трохи декламуючи

Ле-тів пта-шок по-під да-шок та й по-гу-бив пі-р'я,
Та та-ко-го люб-ка ма-ю, що пи-ше ли-сточ-ки.

та та-ко-гой люб-ка ма-ю, що пи-ше па-пі-р'я,
Пе-ред мо-го ми-ленько-го зді-ма-ють ша-поч-ки.

167 Помірно, трохи декламуючи

Та не жаль мі, то-ва-ри-шу, що-м дав чер-во-но-го

і лиш би-м ся на-ці-лу-вав лич-ка ру-м'я-но-го.

168 Помірно, трохи декламуючи

На ка-ме-ні шма-т-тя пе-ру, а пра-ник на клад-ці,

ба-га-то-го си-на люб-лю, а най-мит на гад-ці.

169 Помірно

Гай-да, лю-лю, гай-да, лю-лю, гай-да по-під сво-лок.

Мам-ка од-на, мам-ка од-на, а ді-ди-ків со-рок.

170 Помірно

Ой ку-є мі зо-зу-ли-ця під кре-ме-ни-чо-ю.

ой ек ду-же ли-хо жи-ве чо-по-вік з мо-но-ю.

1) - під кре-ме-ни-но-ю.

171 Помірно

1) Гу-цул лег-ко ся у-бу-є, лег-ко му хо-ди-ти, 2)

гу-цу-поч-ку мо-ло-день-ку за-руч-ку во-ди-ти. 3)

1) 2) 3) - у-бу-є... -му хо-ди-ти... -ку во-ди-ти.

172 Помірно

Ци од ку-ма та до ку-ма до-рі-жеч-ка ру-на.

Пий-ме, ку-ме, па-ли-ноч-ку, тіль-ки до-ро-зу-ма.

173 Не поспішаючи

Зій-шла прав-да, ста-ло віль-но, сон-це за-сі-я-ло,
я-ке бу-ло пан-ське ли-хо, у-се по-вті-ка-ло.

174 Помірно

Ой ле-ті-ла зо-зу-лень-ка че-рез Со-ко-лів-ку
та й ви-ті-ла пше-ни-чень-ку, ли-ши-ла по-лів-ку.
Ой ле-ті-ла... че-рез Со-ко... та й ви... -ли-ши-ла по-

175 Говірком

Ко-ли то-ту ко-ло-мий-ку, са-ра-ка, по-чу-ю,
сім раз би-м ся по-бо-жи-ла, до-ма не но-чу-ю.

Помірно

176

Ей, з то-ї по-ло-ни-ни дріб-ний до-щик кра-пав,
роз-ка-жи мі, мій ми-лень-кий, чьо-ес за мнов пла-кав?

177 Помірно

Ой і-шов я го-рі се-лом, го-рі пе-ре-ла-зом,
я-кась бі-да ме-не втя-ла по пле-чах три ра-зи.

178 Швиденько

Ой бре-ду я че-рез річ-ку, пі-сок ніж-ки рі-же
та ко-го я не на-вид-жу, тот ід ме-ні лі-зе.

179 Помірно

По-слу-хай-те, лю-ди доб-рі, що ма-ю ка-за-ти,
а я хо-чу про жов-ні-ра фай-но за-спі-ва-ти.
По-слу-хай-те... а я хо-чу..

180 Помірно

Ой ку-ва-ла зо-зу-ли-ця на ха-ті на ро-зі;
нес-ла дів-ка в по-пе іс-ти всну-ла на до-ро-зі.

181 Не швидко

Ко-гут пі-є, ко-гут пі-є, ку-ри-ця ко-ко-че.
Ста-ра ба-ба блю-да ми-є, мо-по-да не хо-че.

182 Швиденько

Ой ці-са-рю, ці-са-ри-ку, ча-що нас вер-бу-єш?
Ма-га-зи-ни по-го-рі-ли, чим нас по-го-ду-єш?

183 Досить помірно

Ти га-да-єш, мо-я мам-ко що мя ся не збу-деш?
Та ще при-де то-та днин-ка, що пла-ка-ти бу-деш.

184 Не швидко. Речитативом

Ой у Льво-ві на ри-ноч-ку ко-па-ють кер-нич-ку,
від-дай, від-дай, у-ді-вонь-ко, сво-ю й о-ди-нич-ку.

185 Жваво

Ой ку-ва-ла зо-зу-ли-ця, ку-ва-ла ку-ва-ла,
ма-ла ба-ба дві ко-ро-ви тай о-бі про-да-ла.

186 Помірно

Ве-се-ла-м ся на-ро-ди-ла, ве-се-ла-м за-ги-ну,
бо я сво-ю на-ту-роч-ку ні-де не по-ді-ну.

187 Рухливо

В Ста-ні-сла-ві за-гри-мі-ло, в Ко-ло-ми-ї світ-ло.
По-са-ди-ли ле-гі-ни-ка пе-ред па-ном в кріс-ло.

188 Помірно

Ей, му-зи-ка доб-ре гра-є, ні-ко-му спі-ва-ти,
си-дить бід-ня за во-ро-ти, ні-ким на-ка-за-ти.

189 Жваво

Чо-го то-та по-ло-ни-на на вес-ні ве-се-ла?
Же-нуть лю-ди ху-до-боч-ку із кож-но-го се-ла.

190 Жваво

Як ма-ю я на ве-сіл-лі тай ма-ю си-ді-ти,
то во-лі-ю со-бі до-ма за-ба-вля-ти ді-ти.

191 Помірно

З Ко-ло-ми-ї, з Ко-ло-ми-ї я впа-у по-ми-ї,
не да-ли ми за-ги-ну-ти дів-ки чор-но-бри-ві.

192 Помірно

Ти га-да-єш, ле-гі-ни-ку, що про-тя не бу-ду,
я за-го-ру, ти за-дру-гу тай за-тя за-бу-ду.

193 Жваво

На тім бо-ці при-го-ло-ці со-ло-ма го-рі-ла,
Прий-ди, прий-ди, мій ми-лень-кий, я ся роз-бо-лі-ла.

194 Помірно

Зди-ба-ли-ся два гу-цу-ли близь-ко Я-во-ро-ва,
зро-би-ла-ся ме-жи ни-ми ве-ли-ка роз-мо-ва.

195 Помірно

А й у ме-не на-зад ха-ті ви-рас-ла то-по-ля,
ліп-ше ма-ти кра-щу жін-ку, як сім мор-гів по-ля.

196 Помірно

О-ре ба-гач, о-ре ба-гач го-лу-би-ми во-ли,
га-дав ба-гач, що не зій-де на бі-дуй ні-ко-ли.

197 Помірно

Та до ме-не, ле-гі-ни-ки, до ме-не, до ме-не,
та со-лод-ка яб-лі-ноч-ка пе-ред ха-ти в ме-не

198 Помірно

А я ж пі-ду в по-ло-нин-ку, (й) а в то-ту бе-рі-ю,
спі-ва-ноч-ки за-спі-ва-ю, бо спі-ван-ки вмі-ю.

199 Не поспішаючи

200 Помірно

201 Не швидко, речитативом

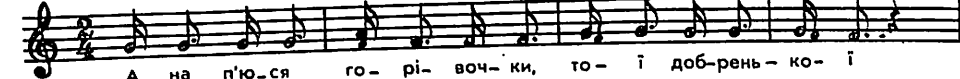
202 Жваво

203 Помірно

204 Швидко

205 Помірно

206 Швиденько

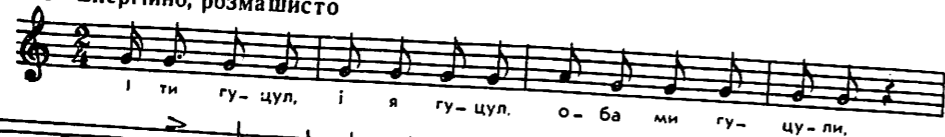
207 Швиденько

208 Помірно

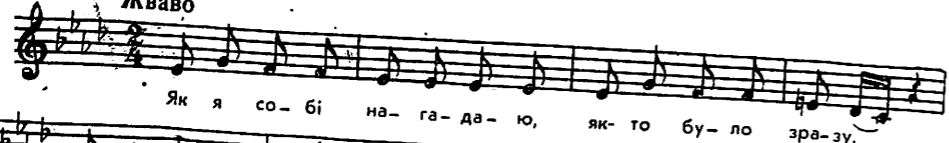
209 Енергійно, розмашисто

210 Помірно

211 Жваво

212 Швиденько

213 Помірно

214 Помірно

215 Не поспішаючи

216 Швиденько. Танцювально

Ой дів-чи-но-ма-ли-но, ой дів-чи-но-ма-ли-но,
дай ми гро-ші на ви-но, дай ми гро-ші на ви-но.

217 Не швидко

Про-пи-ли-сме бі-лу дів-ку за мід, за го-рів-ку.

Та ні ме-ду, ні го-рів-ки, ні бі-ло-ї дів-ки дів-ки.

218 Не швидко, речитативом

Як нас-та-ли ста-рі па-ни, лег-кі на ро-бо-ту,
ці-лий тиж-день на пан-щи-ні, то-ло-ка в су-бо-ту.

219 Не швидко, речитативом

Ві-тер ві-є, ві-тер ві-є, ві-тер по-ві-ва-є,
си-дить ці-сар на крі-сел-ку та й дум-ку ду-ма-є.

220 Не швидко

Шу-мить ме-ні, як у мли-ні, в мо-їй го-ло-вой-ці,
ні-хто ме-не не за-ра-дить в чу-жій сто-ро-ной-ці.

221 Помірно

Я не пе-ре-бу-ду, я не пе-ре-бу-ду,
та я ма-ло по-ба-ну-ю, а да-ле за-бу-ду.

222 Не швидко, речитативом

Ой бу-я-ли си-ві во-ли, бу-я-ли, бу-я-ли,
ой як во-ни на о-бо-рі сто-я-ли, сто-я-ли.

223 Не швидко

Ой там з го-ри ви-со-ко-ї го-рох по-ко-тив-ся,
й(а) з Укра-ї-ни до дів-чи-ни жов-нір по-кло-нив-ся.

224 Не швидко

Бо-гаць-кий син по о-бі-ді йде до корш-ми пи-ти,
бід-ний наймит ціп під па-ху та йде мо-ло-ти-ти.

225 Не швидко, виразно

Ой ку-ва-ла зо-зу-лень-ка при зе-ле-нім га-ю.
Бу-деш ми-па жа-лу-ва-ти, ду-же до-бре зна-ю.

226 Помірно

Від-да-ли-сме дів-ку бі-лу, від-да-ли, від-да-
ли, та вби нев ся, мо-ло-день-ков, лю-ди не вмов-ля-ли.

227 Помірно

З ви-со-ко-ї по-ло-ни-ни во-да йде, во-да йде.
Та не зна-єш, ле-гі-ни-ку, де-тя бі-да най-де.

228 Не швидко

Ой до на-ду до-рі-женька, до на-ду, до на-ду,
да-ла-с ме-ні мо-я ми-ла ве-ли-ку при-на-ду.

229 Не швидко

За гай, ма-ти, за гай, ма-ти, за гай по те-ля-та,
як у те-бе, так у ме-не, чор-ні о-че-ня-та.

230 Не швидко

Че-рем-ши-на, не виш-ни-на, чо-му-с не зро-ди-ла?
Бо ту-га-я зи-ма бу-ла, цві-ток змо-ро-зи-ла.

231 Не швидко

З то-ї го-ри ви-со-ко-ї ві-трець по-ві-ва-є,
си-дить ці-сар на крі-сел-ку та й дум-ку ду-ма-є.

232 Протяжно

Ей, ку-кай, зо-зу-лице, кой-єс і-ла цві-ту.
Ей, вандруй, вандру-вни-ку, по бі-ло-му сві-ту.

233 Протяжно

Ей, ку-ди-м по-ход-жу-вав мо-ло-дим хлоп-чи-щем,
до-ріж-ка мі за-рос-та-є тра-ви-цев та й ліс-том.

234 Журливо

Ей, сі-рі оч-ка, сі-рі, ще й не та-кі бу-дуть,
як во-ни ся за два го-ди ви-ді-ти не бу-дуть.

235 Спокійно, вільно

Ей ти-хий Ду-на-ї-ку, ти-ха во-да в то-бі, що
з дів-чи-нов на-ро-би-ла, ти по-ду-май со-бі.

236 Вільно

Із-го-рі-ла по-ло-ни-на д'сніж-ку бі-лень-ко-го,
та вже до ня за-ро-ста-ють слід-ки ми-лень-ко-го,
та вже до ня за-ро-ста-ють слід-ки ми-лень-ко-го.

237 Помірно

Ти спі-ва-ку-не-бо-ра-ку, хто тя вчив спі-ва-ти?
— Та-ки ме-не до спі-ва-нок по-ро-ди-ла ма-ти.

238 Помірно

Та зе-ле-на по-ло-ни-на, зе-ле-на, зе-ле-на,
я би-м у ній во-ли не пас, кой би не О-ле-на.

239 Повільно, співуче

Ой кінь бі-жить, тра-ва шу-мить, кінь до-ро-гу чу-є.
ой бог зна-є бог ві-да-є, де Ми-хась но-чу-є.

240 Не поспішаючи, речитативом

Ой Ва- си- лю, Ва- си- лень-ку, лю- ба- я ди- ги- но,

ї- деш по- льом си- вим ко- ньом, ди- ви- ти- ся ми- ло,

241 Досить повільно

Ой зро- ди- ли вер- би груш- ки, а бе- ре- зи прут- гя,
не вір, дів- ко, па руб- ко- ві. що ка- же: - возь- му- тя

242 Протяжно

Ой і- ду я до- до- му, га че- ма ід ко- му?

ні- хто ми ся не зра- ду- є. а- ні я ні- ко- му.

243 Помірно

Ой же- ни- па ме- не ма- ги, же- ни- па, же- ни- па,

га ка- за- ла го- ту бра- ги, що ме- ні не ми- па.

244 Не швидко, речитативом

Ши- ро- ка- я до- ро- жень-ка, не мож- на схо- ди- ти,

тем- на ніч- ка, не вид- на- я, не труд- но зблу- ди- ти.

245 Не швидко, речитативом

Ви- го- рі- ла Ко- ло- ми- я, ви- го- рі- ли Ку- ти,

сам не зна- ю, ку- ди ма- ю во- ли за- вер- ну- ти.

246 Досить повільно

Ой п'ю ж бо я го- рі- лонь- ку та й ще ся на- ді- ю;

бід- на ж мо- я го- ло- вонь- ка, де ж я ся по- ді- ю?

247 Не швидко, речитативом

Гей, на- нес- ли пчо- ли ме- ду на боль- шів- ське по- ле,

від- ки те- бе ви- зи- ра- ти, Пе- тру- сю, со- ко- ле?

248 Повільно, речитативом

Та на- пив- ся кул. до ку- ми, й (а) ку- ма до сва- хи.

Гей, на вес- ні крас- на дни- на, бо спі- ва- ють пта- ли.

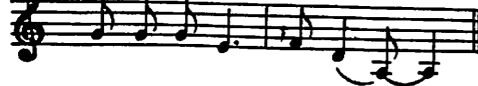
249 Помірно, не поспішаючи

250 Протяжно

251 Близько до речитативу

252 Помірно

253 Вільно

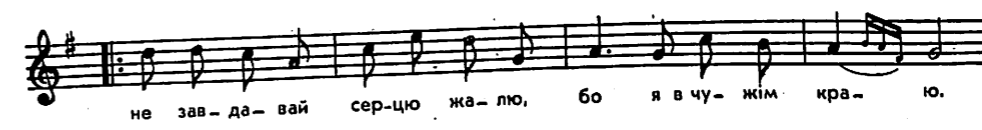
254 Помірно, речитативом

255 Не швидко, речитативом

256

257 Повільно, речитативом

258 Не швидко, речитативом

259 Пристрасно

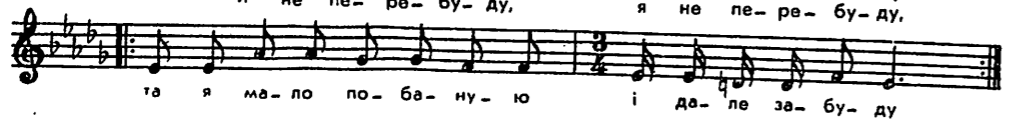
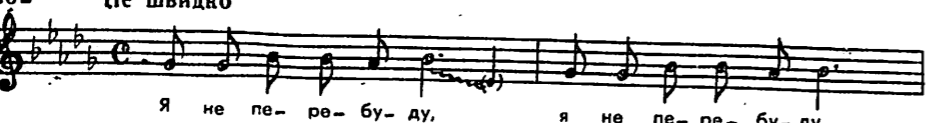
260 Ходю

261 Помірно

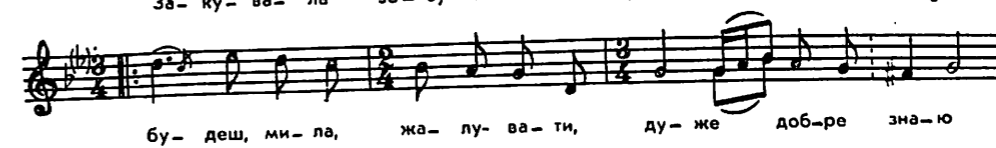
262 Не швидко

263 Помірно

264 Не швидко, речитативом

265 Не швидко, вільно

266 Вільно. Задушевно

267 Протяжно речитативом

268 3 сумом.

Ой ду-бе зе-ле-лень-кий, чо-му ся не роз-вива?¹⁾
 Зи-ма бу-ла сту-де-лень-ка, я ся за-мо-ро-зів.²⁾ (:||)

1) 2)

269 Широко

Ой те-че во-да, те-че, те-че во-да ру-на;
 ке-дь ся, люб-ку, не збе-ре-ме, пі-деш мі за ку-ма.^{ten.}

270 Помірно

Ей, сид-жу та ду-ма-ю ко-ло о-бо-лоч-ка:¹⁾
 кіль-ко жа-лю пе-ре-но-сить мо-я го-ло-воч-ка!²⁾

271 Помірно

Гей, по-віч, мій ми-лень-кий, по-віч на-бі-зів-но:¹⁾
 ци бде лю-ба та як бу-ла, ко-го лю-биш вір-но?¹⁾

272 Рухливо

Один
 За-ку-ва-ла зо-зу-ли-ця та й сі-ла на сли-ву,
 та як доб-ре за-гой-ка-ти на люб-ка:—Ва-си-лю!¹⁾
 Всі
 Та як доб-ре за-гой-ка-ти на люб-ка:—Ва-си-лю!¹⁾

273 Протяжно, речитативом

Ой у мо-ім го-род-чи-ку за-цві-ла ле-лі-я.^{ten.}
 Ме-ні, мам-ко, крім Ю-ри-ка, ні-ко-го не гі-я.^{ten.}

274 Помірно

Ко-би бу-ла, мам-ко, зна-ла, що прий-де ми-лень-кий,
 я би бу-ла от-во-ри-ла о-бо-лок но-вень-кий.

275 Помірно

Ой не є май-ми-по-го, не-ма й со-под-ко-го.¹⁾
 як від те-бе, мій ми-лень-кий, від ро-ти-ка тво-го.²⁾
³⁾

276 Вільно

Ей, би-ли по-па, би-ли, би-ли, па-ли-ця-ми:
не хо-ди-ти бу-ло, по-пе, за мо-по-ди-ця-ми

277 В темпі вальса

Ой я роб-лю у кол-гос-пі, люб-ко на фаб-ри-ці,
та і-де-ме во-ду пи-ти з од-но-ї кир-ни-ці.

278 Рухливо

За-гу-ди мі, гу-да-чень-ку, ай на но-ві гус-ла
та най ме-ні мо-я ми-ла на ру-чи-ні ус-не.

279 Помірно

Шу-мі-ла дуб-ро-ва, кой ся роз-ви-ва-ла;
пла-ка-ла дів-чи-на, кой ся й од-да-ва-ла.

280 Вільно

Ой ци я був не ле-гінь? Гріх бу-ло ка-за-ти,
до пів-но-чі за дів-ка-ми, до по-луд-ня спа-ти.

281 Помірно

Ей, і-де ма-ши-ни-ця, ва-го-ни зе-ле-ні,
та по-вез-ла ми-лень-ко-го в Си-бі-ри сту-де-ні.

282 Рухливо

Ні-кто мі ся не впо-до-бив, лиш од-на дів-чи-на,
що в бе-ре-га во-ду нес-ла та й не при-по-чи-ла.

283 Помірно

Та як со-бі за-спі-ва-ю в по-лі за го-ро-ю,
бу-деш, ми-лій, ба-ну-ва-ти до смерті за мно-ю.

284 Помірно. Трохи речитативом

1) Ей, те-че, во-да, те-че, ка-ме-ніч-ко не-се.

2) 3) 4) Пе-ре-бу-ла-м не та-ко-є, пе-ре-бу-ду й се-се.

1) 2) 2a) 2b) 3) 4) 4a) 4b) 4г)

285 Рухливо

Ей, го-рі йду, до-лу йду, ей, мо-я хиж-ка край-ня.

Люб-лять ме-не хлоп-ці, бо я дів-ка фای-на.

286 Помірно

Коз ло річ-ки дві сме-річ-ки, о-бі сто-ять ру-но. Як ті, люб-ко,

на сер-день-ку? Бо на мо-ім сум-но, бо на мо-ім сум-но.

287 Швидко

Та як хо-чеш мій ми-лень-кий, до ме-не хо-ди-ти, бу-ду то-бі

на во-ро-тах від-зна-ку ро-би-ти. -від зна-ку ро-би-ти.

288 Жваво

Ой мо-ги-ла, па-не бра-те, мо-ги-ла, мо-ги-ла;

як-би ми і роз-о-ра-ли, во-на би ро-ди-ла,

як-би ми і роз-о-ра-ли, во-на би ро-ди-ла.

289 Рухливо

Ой пі-шов я до дів-чи-ни щось чо-ти-ри ра-зи,

во-на ме-ні по-ка-за-ла у-сі пе-ре-ла-зи,

во-на ме-ні по-ка-за-ла у-сі пе-ре-ла-зи.

290 Помірно

Ой за-ці-ло За-кар-пат-тя ка-ли-но-вим цві-том,
 ле-тить на-ша ко-ло-мий-ка, як пта-ши-на лі-том,
 Ші-ді-рі-ді, да-най-да, як пта-ши-ня лі-том,
 ші-ді-рі-ді, да-най-да, як пта-ши-на лі-том.

291 Помірно рухливо

Ой пі-ду я до Я-сі-ня та й у Чор-ну Ти-су,
 та я те-бе, мо-я люб-ко, лю-би-ти не ли-шу.
 Гай да-на, да-на, да-на, лю-би-ти не ли-шу! -ли-шу.

292 Рухливо

Ой пі-ду я в по-ло-ни-ну, та в по-ло-ни-ноч-ку,
 та зру-ба-ю я-во-ри-ка, та на ко-ли-соч-ку.
 Ой да-на, да-на, да-на, та на ко-ли-соч-ку.

293 Жваво

Та й ха-щу із-ру-ба-ли, а вчи-ни-ли ва-гаш. Нигде, хлоп-че,
 так не бу-де, як ти со-бі, га-даш. Ей, да-на, як ти со-бі га-даш.
 1) 2)

294 Бадьоро

Вер-хо-ви-но, Вер-хо-ви-но, я-ка ж ти ми-
 лень-ка, я-ка в то-бі, Вер-хо-ви-но, во-да сту-де-
 нень-ка. Е-ге-го, май-да-на, да-на, во-да сту-де-нень-ка.

295 Швидко

Ко-ло-мий-ки за-спі-ва-ти, ко-ло-мий-ки йгра-ти,
 а-ле то-ї ко-ло-мий-ки лег-ко тан-цю-ва-ти.
 Ой да-на, да-на, да-на, лег-ко тан-цю-ва-ти.

296 Жваво

Ой, бо-же ми-лос-ти-вий, по-ди-ви-ся з не-ба,
і ста-ро-му лин-га-рьо-ві по-гу-ля-ти тре-ба.
Ой ду-ба, ду-ба, гой, по-гу-ля-ти тре-ба.

297 Помірно

Ой те-че во-да, те-че у-низ по-тіч-ка-ми,
ком-со-мол на-го-род-же-ний п'ять-ма ор-де-на-ми.
Ой да-на, да-на, п'ять-ма ор-де-на-ми.

298 Помірно

За-спі-вай-мо ко-ло-мий-ки ве-се-лі, ве-се-лі, про щас-ли-ве
віль-не жит-тя у на-шо-му се-лі. Гей, гей, у на-шо-му се-лі.

299 Рухливо

Ко-ло мос-та дуб зе-ле-ний, а мос-ток ка-
мен-ний, ко-ли з то-бов го-во-ри-ти, ро-ти-ку срі-
бер-ний? Гей, гой, ро-ти-ку срі-бер-ний.

300 Помірно швидко

Ой ти, ду-бе зе-ле-нь-кий, та ти, ду-бе, дуб-ку,
ра-но вста-ну, не ми-ю-ся, зві-да-ю за люб-ку.
Ой да-на, да-на, да-на зві-да-ю за люб-ку.

301 Не поспішаючи

Ой ти, дво-ре, ой ти, дво-ре, ти, дво-ре бі-лень-кий, *ten. ten.*
я би в то-бі не слу-жи-ла, як-би не ми-лень-кий, *ten. ten.*
ту-ру-дру-ту, ту-ру-дру-ту, ту-ру-дру-ту, гой-я.

302 Помірно

Бі-ля-ва, бі-ля-ва, бі-ля-ва бі-ля-ва,
ма-ти по-ба-ну-є, що мі-тя не да-ла.

Гей-я го-я, бі-ля-ви-но мо-я.

303 Швиденько

1. 3. Ей, ур-ви со-бі, дів-ко, із ду-ба лис-то-чок,
2. Ей, а Ю-ро, Ю-ри-ку,

ци а-би ті май-ве-се-лий без ме-не сві-то-чок,
та на то-бі во-ло-січ-ко, як на ка-чу-ри-ку.

Е-гей, да-на, да-на, а ши-ри-ди га-я-га.
Е-гей, да-на, да-на, а ши-ри-ди, га-я-га.

304 Помірно, бадьоро

По-чо зи-рай ле-гі-ни-ку, ко-го ма-єш бра-ти,

не бе-ри часть пре-ве-ли-ку бу-деш жал-ку-ва-ти.

Гоп, чин-ди-рин-ди, рин чин-ди-рин-ди, ри-ща!

305 Швиденько

Та схи-лив-ся дуб на ду-ба, я-вор на кле-ни-ну,

так тя риб-ко, ду-же люб-лю, як пес со-ло-ни-ну.

Гей, ри-ди, ми-ди дай, ри-ди, ми-ди дай, дай.

306 Швиденько

Ой ку-ва-ла зо-зу-ли-ця, ку-ва-ла, ку-ва-ла,

та те-пер ся, по-ди доб-рі, спі-ван-ка по-ча-ла.

Ой да-на, май-да-на, чи-я люб-ка май-фай-на, май-фай-на.

307 Широко

Ко-би не Ма-ру-ся, я би не же-нив-ся.

бо Ма-ру-ся гар-на, спо-до-ба-ла мі-ся.

Гриць ме-не, мо-я ма-ти, Гриць ме-не по-яю-бив.

Гриць ме-ні, мо-я ма-ти, че-ре-вич-ки ку-пив.

308 Помірно

Я не пе-ре-бу-ду, я не пе-ре-бу-ду. Та я ма-ло

по-ба-ну-ю, бі-ла ру-жа, ле-лі-я, і да-ле за-бу-ду.

309 Не швидко

Ко-ли-м і-шов че-рез хо-тар, го-я-я,
во-зик мі-ся роз-цор-ко-тав, шей-го-я.
Зби-рай, ми-ла, е-я-гой, ко-ле-соч-ка, ше-я-гой,
бу-деш мо-я фра-ї-роч-ка, ше-я-гой!

310 Помірно

Ко-ли-м і-шов че-рез хо-тар, го-я-я,
во-зик мі-ся роз-цор-ко-тав, чу-га-я.
Зби-рай, ми-ла, ко-ле-соч-ка, го-я-я,
бу-деш мо-я фра-ї-роч-ка, чу-га-я.

311 Помірно

Та-ко-го-м ле-гі-ня вчо-ра ве-чір ма-ла,
ліп-шо-го би-м бу-ла гей-я, гой, з де-ре-ва вте-са-ла.

312 Помірно

Ой п'є-ме, гу-ля-є-ме, гей-я-гой, ой п'є-ме,
гу-ля-є-ме, гей-я-гой. Си-ві во-ли не про-п'є-ме,
я-ка фай-на, dri-на ей, бо їх не ма-є-ме, ши-ді-річ-ка, ди-на.

313 Помірно

1) Ме-не по-пи спо-ві-да-ли, гей-я-гой.
І по-ку-ти не да-ва-ли, бо-же мой.
Ой ме-не спо-ві-да-ли по-пи мо-ло-ді-
2) і по-ку-ти не да-ва-ли, бо й са-мі та-кі-і.
1) 2)

314 Рухливо, легко

Ой пі-ду я на о-бо-ру за-га-ня-ти о-вещь,
бід-на мо-я го-ло-вонь-ко, сва-та-єть-ся вдо-вещь.
Я за вдів-ця не пі-ду, мо-лод-ця не ма-ю,
я ще со-бі, мо-ло-день-ка, з ро-чок по-гу-ля-ю.

315 Швидко

Го-рі-воч-ка я-ко-ви-та із я-ро-го жи-та,
та я не раз, го-рі-воч-ко, че-рез те-бе би-та,
Та як-би я не від-пи-ла і не по-по-ї-ла,
дав-но би ми на гро-би-ку зо-зуль-ка си-ді-ла.

316 Жваво

Ой як троп-ну ча-бо-та-ми до ле-ду, до ле-ду,
а со-под-ша мо-ло-дич-ка від цук-ру, від ме-ду.
У-пав сні-жок на мо-рі-жок ста-ло-ся во-до-ю,
що-єс, ми-ла, на-ро-би-ла! - Ги-ну за то-бо-ю.

317 Виразно, речитивом

Під го-ро-ю над рі-ко-ю, в на-шім ми-лім кра-ю,
там се-по мо-є рід-нень-ке, ту-да по-гля-да-ю.
Під гор-боч-ком, під са-доч-ком, там мо-я ха-ти-на,
а в ха-ти-ні та-го й ма-ма, вся мо-я ро-ди-на.

318 Рухливо

Ой су-до-ма, мо-я нень-ко, й су-до-ма, су-до-ма.
Ко-би ме-ней о-же-ни-ла, я би си-дів до-ма
Ко-би-с ме-ней о-же-ни-ла, я би по-стат-ку-вав,
по-під чу-жі пе-ре-па-зи ніч-ку не мо-чу-вав.

319 Не швидко

Ко-ло га-ю по-ход-жа-ю, в га-ю не бу-ва-ю.
а я сво-ю дів-чи-нонь-ку по го-по-су зна-ю.
Ой як во-на за-го-во-рить, як у дзвін за-дзво-нить,
а як во-на за-спі-ва-є, се-ло роз-ля-га-є.

320 Помірно

Як груд-не-вий Пле-нум рі-шив, так во-но і бу-де.
Бо до пра-ці друж-но взя-лись всі ра-дян-ські лю-ди.
При по-точ-ку дуб зе-ле-ний сю-ди, ту-ди гнет-ся,
нам у на-шо-му кол-гос-пі ве-се-ло жи-вет-ся

321 Рухливо

У-ми-ра-ю, мо-я ма-ти, вми-ра-ю, вми-ра-ю,
 на по-сте-лі кри-жом ле-жу, на хлоп-ців мор-га-ю.
 Як же ме-ні не мор-га-ти на си-ві го-лу-би,
 а хто ж по мні ті-ї хлоп-ці лю-би-тось-ки бу-де

322 Жваво

Ги-ля, ги-ля, сі-рі гу-си, ги-ля на до-ли-ну,
 не вер-нуть-ся па-ни-ду-ки в на-шу У-кра-ї-ну
 Ой то-му я ве-се-лю-ся, то-му я спі-ва-ю,
 що те-пер Ра-дян-ська вла-да у на-шо-му кра-ю

323 Жваво

Гей, над Ти-со-ю бар-ві-нок зе-лененький в'сть-ся, не од-ну вже
 чув я піс-ню, що піш-ла від сер-ця. Так по-слу-хай-те ви, дру-зі,
 гу, що чув я ни-ні, там за Хус-том, за Буш-ти-ном, в нас на Вер-хо-ви-ні

324 Не поспішаючи

Ой ле-гой-ка ко-ло-мий-ка, ле-гой-ка, ле-гой-ка,
 Та як ста-неш ко-ло-мий-ки спі-ва-ти, спі-ва-ти,
 та від то-ї ко-ло-мий-ки бо-лить го-ло-вой-ка
 за-ту-жиш ти та й за-пла-чеш, та й ста-неш ду-ма-ти
Швидко
 І-шов люб-чик в по-ло-ни-ну з бі-ли-ми вів-ця-ми,
 А-бо ме-ні пер-сте-ни-ну, а-бо ме-ні гро-ші,
 знай-шов мо-ю пер-сте-ни-ну з трьо-ма ка-мін-ця-ми,
 а-бо ми-ся по-би-рай-мо о-бо-є хо-ро-ші.

325 Швидко

Ой на ме-не лю-ди бре-шуть, ой на ме-не ми-ють,
 а ме-ні ся в Ко-ло-ми-ї чо-бо-тя-та ши-ють,
 Ой ви, лю-ди, бре-шіть, бре-шіть, а-бо пе-ре-стань-те,
 а-бо ме-ні сво-ї зу-би на під-ко-ви дай-те.

326 Швиденько

Як я ту-ю ко-ло-мий-ку за-чу-ю, за-чу-ю,
че-рез ту-ю ко-ло-мий-ку до-ма не но-чу-ю.
Ой за-грай мі, му-зи-чень-ко, за-грай мі, за-грай мі,
ти, мо-ло-да дів-чи-нонь-ко, спі-вай мі, спі-вай мі.

327 Досить швидко

Ой го-ра-ми, до-ли-на-ми пше-ни-ця ла-на-ми,
а ти вий-ди, дів-чи-нонь-ко, по-го-во-ри з на-ми.
Ой ку-ва-ла зо-зу-лень-ка, ку-ва-ла си-вень-ка,
а ти вий-ди по-гу-ля-ти, риб-ко мо-ло-день-ка.

328 Рухливо

Ко-ли со-бі при-га-да-ю, як ве-
се-ло жи-ти, хо-че мі ся, мо-ло-
день-кій, день і ніч ро-би-ти. Ми в ро-
бо-ті на ге-ро-їв бу-де-мо рів-

ня- тись, за ви-со-кі у-ро-жа-ї
бу-де-мо зма-га- тись... -да -см.

329 Помірно, весело

Скрипка.
Співи.
Ой па-су я сво-ї бич-ки по-ме-жи я-лич-ки,
як я со-бі за-спі-ва-ю не тре-ба й му-зич-ки.

330 Помірно

Ой шу-мі-ла дів-ро-вонь-ка, як ся роз-ви-ва-ла. -ва-ла.
Ой пла-ка-ла дів-чи-нонь-ка, як ся від-да-ла.
Перегра (скрипка).

331 Помірно

Ой то я сі по-лю-би-ла то-го Ми-ко-люш-ка.
 що чер-во-на по-лі-тич-ка ко-ло ка-пе-люш-ка.

332 Помірно швидко

333 Помірно швидко

334 Помірно швидко

335 Помірно швидко

336 Помірно швидко

337 Помірно швидко

338 Помірно швидко

339 Помірно швидко

340 Помірно швидко

341 Помірно швидко

342 Помірно швидко

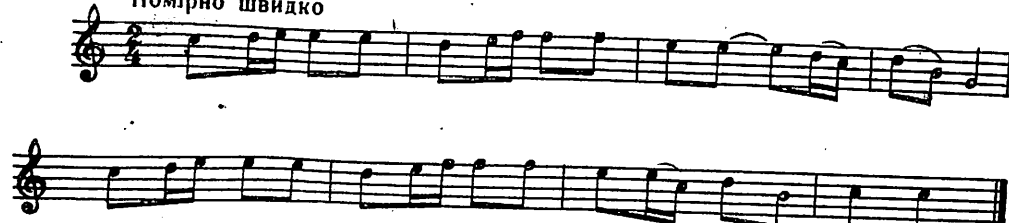
343 Помірно швидко

344 Помірно швидко

345 Помірно швидко

346 Помірно швидко

347 Помірно швидко

348 Помірно

349 Дуже швидко

350 Дуже швидко.

351 Помірно швидко

352 Помірно швидко

353 Помірно швидко

354 Помірно швидко

355 Помірно швидко

356 Помірно швидко

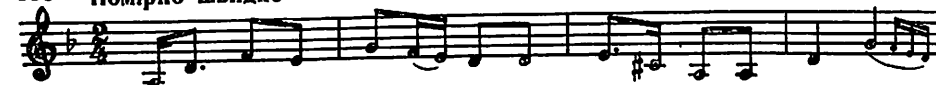
357 Помірно швидко

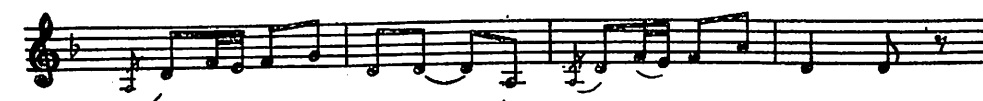
358 Помірно швидко

359 Помірно швидко

360 Помірно швидко

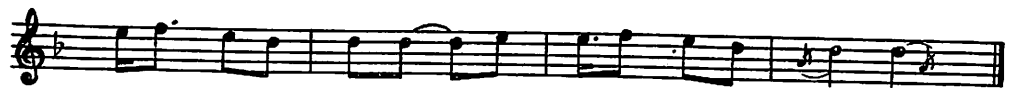

361 Помірно швидко

362 Помірно швидко

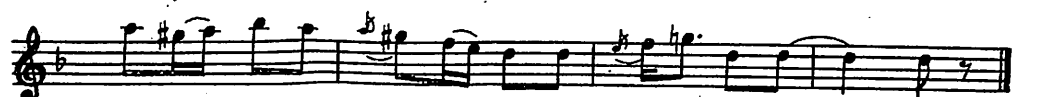
363 Помірно швидко

364 Помірно швидко

365 Помірно швидко

366 Помірно швидко

367 Помірно швидко

368 Помірно швидко

369 Помірно швидко

370 Помірно швидко

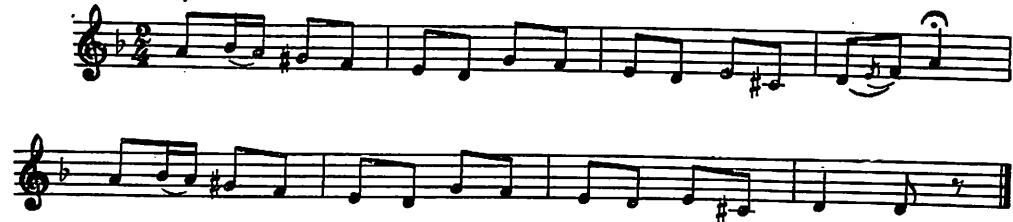
371 Помірно швидко

372 Помірно швидко

373 Помірно швидко

374

375

376 Помірно швидко

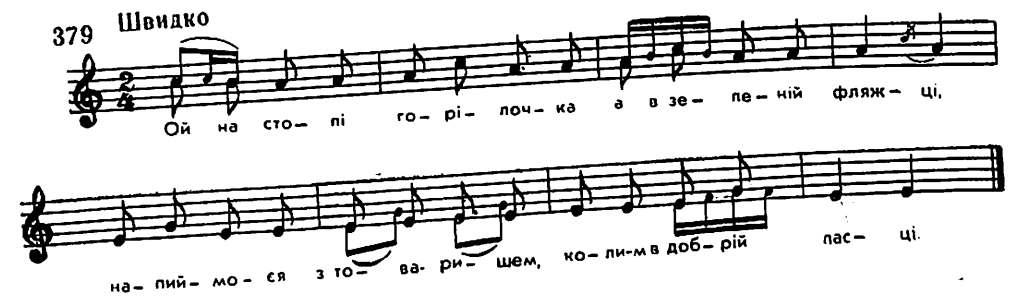
377 Помірно швидко

378 Швидко, весело

379 Швидко

380 Жваво

381

Ой пі-ду я на яр-ма-рок, а там сто-їть дів-чат со-рок,
то чор-ня-ва, то бі-ля-ва, ку-ди гля-неш, кож-на жва-ва.

382

Ой ко-си-ти, мо-ло-ти-ти то-то не зма-га-ю,
а дів-ча-та о-бій-ма-ти ду-же доб-ре зна-ю.

383 Швидко

Не-да-ле-ко до ми-ло-го, ли-шень че-рез ме-жу,
як не вид-жу ми-лень-ко-го, то три дні від-ле-жу.

384 Швидко

Не-ма то-го, що я ио-го, що-м за ним ги-ну-ла,
та до-брий я ро-зум ма-ла, що-м го по-жи-ну-ла.

385 Швидко

Ку-ди до ті, люб-ку, зай-ти, чи го-рі гор-
Ой що би ся во-ро-жень-ки не здо-га-ду-
ба-ми? ва-ли. Пі-шов би я до-лин-ка-ми,
Пі-шов би я у-лич-ка-ми,
не-ма до-ро-жень-ки. жень-ки.
бре-шуть во-ро-

386 Жваво

А ко-би-с так ко-сов ко-сив,
А ко-би-с так гро-ма-ди-ла,
як-єс ме-не в тан-цю но-сив. при-на-ди(ла).
як-єс ме-не

387 Швидко

Гоні Чукі Ба-ран-чук,
шап-ка на кли-но-чку, про-дав та-то но-га-ви-ці, а ма-ма со-

388 Помірно

389 Помірно

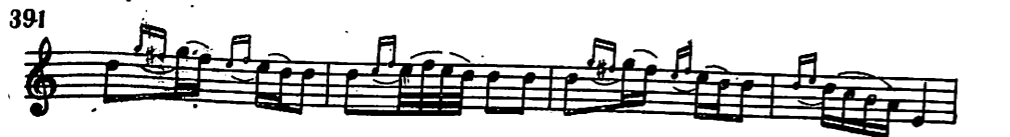

390 Помірно

*) Дієзи, бемолі, бекари в дрібних нотах відносяться також до товстих нот в об'ємі одного такту.

Помірно

392 Помірно

393 Помірно

394 Помірно

395 Помірно

396 Помірно

Помірно

397

398 Помірно

*) Примітка В. Шухевича: в другім такті вчувається на переміну *gis* і *g*.

Помірно

399

400 Досить швидко

401 Помірно

402 Помірно

403 Помірно

404 Швидко

405 Швиденько

406 Швиденько